

Deník z Avalconu Speciálu 2005 – Chotěboř, 27.-30. 10. 2005

Den první, čtvrtek 27. 10., 15:50 SEČ (13:50 GMT)

Jako mnoho příběhů, i tento začíná cestou...

Postupně jsme se sešli čtyři (Zuzka „Tar-ara“ Minaříková, Lenka „Cellindra“ Weingartová a Ondřej „Miles“ Levý a samozřejmě já, i když pochybuji, že budou všichni čtenáři vědět, kdo jsme) a záhadným způsobem jsme se naskládali do malého vozidla tuzemské značky, které se mi podařilo zapůjčit od mé milované babičky (toto musím zmínit, jinak bych měl určitě peklo, že všude nerozlašuji, jak je hodná). A vyrazili jsme na cestu. Po slabých více jak dvou hodinách cesty, kdy jsme se podstatnou část sunuli v koloně před rozestavěným kruhovým objezdem v Kolíně, jsem konečně díky Milesovým navigačním schopnostem uzřel ceduli s nápisem Chotěboř a po chvíli i našel vhodné místo ke čtyřdenní odstavce auta, dostatečně blízko místu conání.

Registrace proběhla v pořádku, napodruhé jsem dokonce získal i správný typ vstupenky na celý con, a hned se zaměřilo k centru všeho dění: na bar. Tam již bylo velice živo, například známý Jan „Silver“ Adamec se posilňoval tekutým palivem a ověšoval zbraněmi hromadného zabíjení na svou první přednášku, která pojednávala o postavě Jakuba Vandrovce polského autora Andrzeje Pilipiuka. Jelikož jsem zůstal na baru, požádal jsem Cellindru, aby napsala svůj názor na tuto přednášku: Silver přišel na přednášku stylově oblečen, ale jinak poměrně nepřipraven. Sice je zdatným řečníkem, ale znalce by jeho přednáška neuspokojila - byla to spíš reklama pro ty, kteří ještě Vandrovce neznají, ostatní nechávaly vyprávěné historicky chladnými.

Zpět k mé linii pohledu. Po dlouhé cestě, s nervy pocuchanými od agresivity ostatních řidičů, se ozval můj žaludek. Dal jsem tedy dohromady několik lidí se stejnými příznaky (Miles, Petr „Hadati“ Čáp a Ota „Nybler“ Švimerbický) a byl jsem veden tmou a podezřelými uličkami na místní náměstí, kde se nachází pohostinské zařízení Panský dům. Tam jsem byl nadšen nabídkou piva, protože málokde se vám poštěstí narazit na hospodu, kde mají Plzeň z tanku, tedy nesyčenou a lahodnou. Doporučuji navštívit.

Poté jsme se vydali do kina, kde začínala projekce sci-fi filmu Ostrov. Kdyby se hodnotila bezduchá zábava, dostal by tento film plný počet bodů, hlavně díky množství honiček, mrtvol a zničených budov/vozidel/letounů. Příběh je okoukaný, variace na známé téma zneužití vědy a na téma útěk z izolace s pozdějším návratem pro zbytek vězňů. Roli vědy zde hrají biotechnologie a klonování, roli vězňů zde hrají naklonované kopie lidí, které se používají na transplantace orgánů pro své originály.

Když jsem se dostal z kina, šel jsem si do auta pro věci, abych si je připravil k přenocování ve zdejší tělocvičně a nerušil tak ve tři ráno nikoho, kdo v tu dobu už spí. Při příchodu na místo se mi naskytl vtipný pohled na řadu prázdných míst s lístečky „réserve“, které tam nasázel Hadati a nikdo, skutečně nikdo, se na ta místa nepokusil dát byt i jen pidikarimatku.

Jen co jsem si rozhodil spacák, už byl čas na zahájení Avalconu a následnou přednášku Františky „Ellie“ Velinské o fenoménu BMKKV - Barvy Měníci Kouřící Kulaté Věci.

Pokračování na str. 7

OBSAH

Deník z Avalconu Speciálu 2005	1	KVARK: Fenomén Brian Talbot	13
Čtenářův průvodce po Interkomu	2	Harry Potter a Ohnivý pohár	14
Dopisy čtenářů/čtenářek	2	Časem s vědou - listopad	15
Hvězdný bulvár	3	Soudnička	15
Vo tom velkém natáčení	9	Adam Wisniewski-Snerg: Robot	16
Nehvězdný nebulvár čili zima udeřila	10	Nová výdejna Tritonu v Brně	16
Sladce opožděné štiplavosti	11	Růže pro Algernon	17
Odpověď Filipu Sklenářovi	11	DOGMA	18
Spletitá cesta do Fandomu	12	Mrtvá nevěsta Tima Burtona	18
Jak jsem se dostal do SF a Fandomu	12	Kletba bratří Grimmů	19

PF 2006

Čtenářův průvodce po Interkomu

Trochu opožděné přání do nového roku

Interkom letos vstupuje do svého třidvacátého ročníku. Opravdu je to tak, sám jsem si to na prstech spočítal nad jeho webovou stránkou.

Jaký bude ten ročník 2006?

Nebojte se, žádná revoluce se nechystá, snad ani to zvýšení ceny pro vás není takovým překvapením. Když si na konci roku dáte všechna čísla na úhlednou hromádku, zjistíte, že by po svázání vydala tloušťkou na slušný paperback, navíc nadstandardního formátu. A která kniha v nákladu pod tři sta kousků stojí dvě stě, potažmo od příštího roku dvě stě padesát korun?

O tom, jaký tedy IK doopravdy bude, do značné míry rozhodujete vy, naši věrní čtenáři, ale ještě více vy, naši již méně věrní přispěvatelé.

Jak jste si jistě všimli, i toto číslo obsahuje hlavně recenze filmů, pak komiksů a až nakonec SF a fantasy v knižní formě. Možná to tak není vždy v absolutních číslech, ale když vezmeme v úvahu kolikrát více vychází knih než komiksů, je ten nepoměr zřejmý. Copak všichni recenzenti klasické produkce zlenivěli, nebo ještě něco horšího?

Mám si ty recenze psát sám? Víte přece, že pochvaly mi jdou ze všeho nejhůř.

K obsahu

K tomu jsem se trochu vyjádřil už v minulých odstavcích, tak jen upozorním na to, že jsem zbylá místa tohoto čísla vyplnil upoutávkami na knihy, které jste možná našli pod stromečkem, ale pokud náhodou ne, měli byste rychle toto opominutí svých milých, přátel a známých napravit.

Jako novum se v tomto čísle objevuje soudnička, doufám, že to nebude příliš častá rubrika, i když tento případ bychom chtěli sledovat do konce.

Předplatné IK a jak jej poslat na to jediné a správné místo

Ani zde se až na cenu nic oproti loňskému roku nezměnilo. Stejně jako loni tiskne Interkom jen pro platící předplatitele, ceny všeho vzrostly natolik, že již nemůžeme čekat, zda se někdo okolo květnové Akademie SF rozhoupe a zaplatí.

Takže předplatné letos činí dvě stě padesát korun (čísla 250 Kč, respektive 330 Sk). Můžete je poslat složenkou na mé jméno a adresu redakce (je v tiráži :-), nebo na konto 1938356379/0800 u Čs. spořitelny, IBAN CZ37 0800 0000 0019 3835 6379.

Podívejte se pozorně na svou adresu na obálce tohoto IK; najdete-li tam za svým jménem ? či !, pak vězte, že další IK nedostanete, pokud nezaplatíte 250 nebo 450 Kč. Jen tak ještě můžete očekávat první Interkom roku 2006.

Holdně úspěchů v roce 2006, spoustu skvělých knih, partnery, na které se můžete vždycky spolehnout, a samozřejmě zdraví přeje **Zdeněk Rampas a redakce IK**

Dopisy čtenářů/čtenářek

Milý pane presidente, velectěná redakce Interkomu

Srdečně vás všechny zdravím a chválím a děkuji za IK 10-11. Jenom můj choť zase remcal, že před ním neklečím ani náhodou a když už E. Č. držel pořádnou kudlu, neměl s ní jen plácet po rameni. Taková příležitost se už nebude opakovat.

No, za odměnu stěhoval skříň (ten můj). Víc ne, při každé známce uklízečních aktivit zdrhali chlapi jak zajíci. Během orkánu ne, ale to zas vypadla elektrika a nebyli moc využitelní.

Přeji vám všem krásné svátky a úspěšný příští rok (předplatné pošlu, až půjdu do města) a vůbec všechno dobré. **Anna Šochová**

interkom

INFORMAČNÍ SERVIS ČESKOSLOVENSKÉHO FANDOMU

číslo 12/2005(225)

Adresa redakce:

INTERKOM

Letecká 6,
161 00 Praha 6, ČR

tel.: pozor změna, sloučen s faxem
v prac. době +420 224 239 645
tel., fax: +420 233 313 093
e-mail: ram@apro.cz
<http://ikarie.cz/interkom>
<http://interkom.scifi.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Redakční kruh:

Richard Klíčník a Jan Macháček
S korekturami pomohla Michaela

Autoři tohoto čísla:

Tereza Čapková, Jolana
Čermáková, Libuše Čermáková,
Sanča Fülle, Josef Giba, Filip
Gotfrid, František Houdek, Zdena
HT, Richard Klíčník, Marvin, Pavel
Mikuláščík, Pagi, Roman Paulík,
Lukáš "Fajl" Pecha, Zdeněk
Rampas, Karel Soukup, Anna
Šochová, Tai, Darth Zira

Sponzoři tohoto čísla

Jirka Doležal a Petr Nachtmann

Vychází nepravidelně.
Uzávěrka tohoto čísla
byla dne 26. 12. 2005

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze
© INTERKOM

Hvězdný bulvár

Odposlechnuto

Zvítězit v internetové diskusi je jako vyhrát paraolympiádu.

Jiří Pavlovský

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ Brno, ▲ jinde

● **26. října** velká cesta do Šestajovic. Helena je s chrtími nevěstami ve Francii a Richard Podaný se jako slaměný vdovec stará o čtyři osiřelé psy. Honza Vaněk jr. uvázl ve spleti pražské MHD a tak jsem musel sám rozhodnout, kde vystoupit z příměstského autobusu. Obec jsem trefil, ale zastávku ne, naštěstí Richard vypravil rychlou záchranou akci na kole a za chvíli jsme již stáli před novým plotem (starý loni zlikvidovala Š. mládež u příležitosti nějakého hokeje, už si nevzpomenu, zda z radosti či žalu, ale v IK to jistě někde je). Richard mi ukázal komiksy, které právě přeložil, úžasný šestisetstránkový grafický román o první lásce v bigotním prostředí wisconsinského městečka. Už se na to těším. Pak jsme dali řeč o povídkách H. G. Wellse, musím se podívat, zda je někdo zinventarizoval, řekl bych, že jsou stále nedocenené.

Pak dobloudil i Honza (víc se nás už nešešlo, Richard Klíčnický někde zpíval nebo hrál nebo tančil a Viktor Janiš finišuje na novém Berniérsovi, určitě si jej přečtete, až budete dumat, zda Turecko do EU či nikoli) a Richard začal připravovat večeri, Helenin štrůdl to nebyl, ale pošmákli jsme si, asi se také začnu učit vařit, ale to předbím. Aby se během té doby hosté nenučili, připravil RIP jazykovědný hlavolam s cca patnácti přeloženými jmény známých českých i zahraničních osobností. Nebyla to žádná legrace, Honza Vaněk jr. rozluštil jen devět, já celé tři, ale z toho jedno, které Honza ne. Časem můžeme podobný zábavný kvíz přetisknout v Interkomu.

● **26. října** poslal Vašek Pravda do konference SF klubů mail:

Ahoj. Prosím dejte mi CO NEJDŘÍV vědět, zda se mezi účastníky na vašich conech v minulosti nevyskytoval Viktor Kalivoda. Jo, to je ten střelec-vrah z lesa. Nova hledá souvislosti s fanoušky, protože měl Zeměplochu v batohu. Takže je lepší předejít blbým dohadům a mít odpověď, že žádný Viktor Kalivoda na našich conech nebyl. A jestli jo, tak abychom věděli, který con je líhní vrahů :-). Díky. Vašek

Nevěděl jsem hned, o koho mít větší strach, zda o naše cony, či VP posedlého conovou monománií FF. Když jsem se ale dověděl, že Nova kontaktovala přímo Vaška, přečetl jsem si mail pozorněji a (v duchu) se mu omluvil.

■ **26. října** byla v Galerii Kabinet na Radnické ulici v centru Brna zahájena za přítomnosti některých autorů slavnostní vernisáž výstava komiksového projektu GAVRON. V malém, ale příjemném sále můžete zhlédnout originály z výtvarných děl autorů Tomáše Kučerovského, Jiřího Gruse, Jána Lastomířského, Karla Jerieho, Michala Bednáře a Tomáše Prokúpk. Tito mladí autoři jsou již dávno známými osobnostmi české i zahraniční komiksové scény. Tato výstava byla realizována za

přispění statutárního města Brna a také ji podpořily magazíny Aargh! a Zkrat.

Karel Soukup

● **27. října** kde se vzal, tu se vzal, jako by se na tři roky neztratil, objevil se u mě náš byvší grafik Felix (Filip Bezděk). Manga jej přivedla k japonštině, žije se výrobou webů a pracuje i pro ČAK, Danielo, měla bys jej občas potkat.

■ **29. října** jsme uspořádali již tradiční Halloween. Dýní na dlabání bylo tentokrát skutečně hodně, takže vznikla celá řada působivých kreseb – Tučňák zápasící s ledním medvědem, Čarodějnice za úplňku, Kosmické motivy a Pavouk, netopýr a piraña. Kromě toho jsme lehce pojedli a popili, poklábosili. Všichni přítomní byli více či méně maskováni, takže vypadali přišerejněji než obvykle.

■ **31. října** nás pár zašlo na lehký akční film. Kurýr 2 měl svižný a nesmyslný děj, ale ještě stále to byl příjemně oddechový snímek.

Marvin

● **31. října** jsme se v RUR dohodli, že je na čase uspořádat večírek v redakci, ostatně už mě od toho postávání v obchodě bolí nohy. (Stále nemají Sheckleyho.)

■ **1. listopadu** byla v prostorách knihkupectví Arrakis za účasti autora, malíře Dominika Petra, otevřena výstava grafických prací a ilustrací s názvem „NEW WEIRDOVSKÉ KUSY“. Výstava je motivovaná a inspirovaná knihami China Miéville a potrvá do „odvolání“.

Večer pak vypukl 3. noční prodej knih v brněnském ARRAKISU. Do třetice všeho nevyzkoušeného, ale nic se nemá přehánět... Opět příjemná pohoda a mnoho času k diskusím mezi návštěvníky nejen nad knihami. Nové tváře (nejen žen), agitované během dne v ulicích města Brna (nejen kvůli krásě), se večer objevují mezi osvětlenými policemi knih a jsou zasvěcovány do tajů vydavatelských plánů nakladatelů a nestačí se divit, co vše takové specializované knihkupectví může nabídnout... A navíc takovému průvodci po literatuře a obchodníku, jakým „Tunelář“ je, nelze odolat. Všechny tři večerní prodeje byly zajímavé a přínosem nejen pro pokladnu Arrakis.

Karel Soukup

● **1. listopadu** Kopeček pokračuje v Krakatitu ve svém líčení cesty po Číně. Bohužel jsem musel brzy pryč, takže dnes žádné pikantní podrobnosti.

● **3. listopadu** jsem do Krakatitu zaskočil jen na chvíli, jen co bych rozdál recenzní výtisky Šeré hlídky, Armagedonu a Calahanova přesčasového baru a naopak od Toma Jirkovského vy získal Prsteneček od Baxtera a Toma Němce poslední Pevnost.

● **4. listopadu** jsem se zastavil na **Nástupišti 9¾**, abych se dověděl, že je Karla a Netopejra slávi. Přesto, že jsem neměl žádný dárek (a naopak jsem dostal Okolnosti smrti S. H.), byl jsem pozván na oslavu do Krakatitu. Když jsem dorazil, byl tam vedle oslavence ještě Zdeněk Rosenbaum, Máša a na chvíli i jednu tequilovou rundu se zastavil i Jirka Pavlovský (ten se vymlouval, že nesmí pít, ale od dalších megapanáků jej ochránila až hrozba, že když ho to zabije, nebude Karlovi moci zaplatit četné dluhy svého knihkupectví). Já s Lenkou Bartůňkovou jsme si připadali jako turisté na thajské pláži, při pohledu na přivalovou vlnu. Karel vyprávěl, jak bylo v Chotěboři, kde se nad mnohými stakany vodky bratřil s Běljaninem, jehož kni-

hy se chystá vydávat, a s filmaři, kteří zase točí podle knihy Jenny Nowak, chvilku se s nimi snažil držet krok i Vašek Pravda, ale jen dokud nezdvořile (beze slova rozloučení) nespadol ze židle. Přišla řeč i na Frankfurtský knižní veletrh, Zítkovci se jej tam prý podařilo prodat Harryho Trotla Němcům.

Karel nakonec dodržel předsevzetí, že půjde jen o krotkou oslavu a po deváté jsme vypadli na čerstvý vzduch, ale rozjetý Máša a Zdeněk Rosenbaum ještě jistě působili další škody přinejmenším do pozdních zavíracích hodin

● **5. listopadu** proběhl u Honzy Vaňka další pokus zlomit Argentinské prokletí a docela se mu to podařilo, abych použil oblíbené rčení oblíbeného recenzenta Viktora Janiše. Ano, i ten se odtrhl od práce a dorazil dokonce s Haničkou (a psem). Hanička varovaná Honzovým mailem (prkénko, na kterém se minule krájely jednohubky, je již zcela pokryté plísní), připravila lahůdky již doma a ovocný i čočkový salát se dostal na všechny zájemce.

Další spárování byli Klímovi, Rámišovi, presidentský pár a Cyril Brom s Editou Dufkovou (ty jsem do seznamu párů zařadil, aniž bych Cyrilovi přál cokoli špatného). Pak tam byl ještě Richard Klíčnick, Bidlo, Martinova sestra Hanička, druhy naše hostitelka v Ruské, nyní studuje matfyz, kde Cyril učí. Jako poslední se kolem půlnoci, asi rovnou z práce, dostavil známý blogger Pavel Kočička.

Honza Vaněk přečetl kousek svého překladu vztahového románu, vybral a svým nezaměnitelným způsobem přednesl ukázkou, po kterých jsme sebou cukali na koberci. Vzpomněli jsme nepřítomného RIP, tak Honza alespoň našel test, kterým nás Richard oblažil při naší návštěvě Šestajovic, ani Martin Klíma, který nedávno složil všechny mé hlavolamy během deseti minut, nebyl v luštění stoprocentně úspěšný.

Málem nás jednu chvíli bylo třináct, ale těhotná Věra Rámišová to šťastně zvedla o jednoho či jednu.

■ **5. listopadu** jsme navštívili Afriku u příležitosti 25. festivalu DJC v Brně. Sehnat lístky znamenalo vystát opravdu dlouhou frontu v pěkné zimě, na podobné atrakce už asi nemám věk, ale tohle představení jsem jako jediný ještě neviděl, tak jsem se výjimečně obětoval (a pak si vybral rizikový příplatek od ostatních ve Whisky shopu). Zároveň jsem mohl před divadlem HT vrátit plácačku, kterou u nás zapoměla na Halloweenu, dokonce v ní zbylo i pár loků. Představení samotné patřilo ke klasice, jen jsem si před ním všiml, když kolem nás prošli, že hoši opravdu nemládou.

Marvin

● **7. listopadu** proběhla bez lampiónů schůzka v redakci IK. Filip a jeho děvčata, Tiry, Jana „Doreen“ Sainerová, která zanechala medicíny a učí se na řízení letového prostoru kousek od redakce, Jirka Černý, Honzové Macháček a Vaněk jr., zkrátka obvyklá sestava. Filip dovlékl balík Kdo je kdo, už mi zase docházejí, a novou Honor Haringtonovou.

Ještě se musíme sejít na Vánoce po Fénixconu. Bí mi ukázala úžasný japonský komiks na motivy Planety opic, jen místo lidoopů tam vystupovaly kočky. Jitka upekla neméně úžasně krabí placičky.

● V úterý **8. listopadu** měla od 17 hod v Chebském muzeu, ve Valdštejnské obrazárně, přednášku Františka Vrbenská – o

vietnamské mytologii. Bylo to báječné – Františka dvě hodiny vyprávěla vietnamské pohádky, paní z muzea nám uvařila zelený čaj a vietnamští sponzoři přinesli nějaké originál sladkosti k čaji. Františka jel vlak do Prahy až v půl deváté, tak jsme ještě asi hodinku klábosili v kavárně na náměstí. A Františka mi ještě dala pro štěstí skleněnou rybičku. Ještě teď, když si na ni vzpomenu, mám dobrou náladu :-)

Jolana

● **10. listopadu** mi v Krakatitu dal Pavel Weigel recenzní výtisk novely Stanislava Lema Marfan, kterou Lem napsal někdy v roce 1946, jde o zajímavé dílko, naznačující směr další autorovy tvorby a ukazující i možnosti alternativního autorova vývoje, kdyby žil jinde než v bolševizmem ovládnuté zemi. Předtím jsem ale strávil cca půl hodiny s Richardem Klíčnickem, který mi líčil úžasnosti novinářského života a jeho více či méně zdařilé pokusy o interview Václava Havla, Petra Skarlanta, Jana Třísky a dalších zajímavých osobností.

■ **11. listopadu** byl pátek a kromě už tradiční druhé schůzky klubu ve Whisky shopu jsme si před tím dali sraz před galerií, abychom navštívili výstavu komiksového projektu Gavron. Každý mikropříběh maloval jiný výtvarník a k dispozici byla i ukázková scénáře.

■ **12. listopadu** byl Emucon, opět ve verzi plus, takže kromě Pet slavil i Robert Spousta. Ona dostala Laphroaig – Quarter cask, on Benriach – Heart of Speyside, a obojí nám chutnalo. Chutnaly nám i ostatní pochutiny, vína a další nápoje, všeho bylo hojně. A tak se klábosilo, čas plynul a najednou se všichni rozprchlí na noční spoje.

Marvin

Minicon

● **12. listopadu** proběhl ten památný Minicon, na který jsem jako první v jejich historii zaspal. Nepovím vám tedy o tom, jak se se společným tématem conu Paralelními světy vypořádal ve své přednášce ON a ani dr. Zuzana Paucová, kdy jsem byl sice již přítomen, ale využíval jsem dobrodiní předsálí k hovoru o líionu s Frantou Novotným, o Paint Shopu s ON a Pepou Gibou, organizátorem Miniconů z doby, kdy ještě probíhaly na kolejičkách VŠCHT na Jižním Městě.

Když jsem se propracoval do sálu, seznal jsem, že je naplněn asi jako v jiné roky, zahlédl jsem Jitku Doležalovou z ČB, která si přes finanční problémy nenechala tuto akci ujít, Jiřinu Vorlovou s Gilhadem, manžele Švachoučkovi, Honzu Vaňka jr., osobně jsem poznal autorku Martinu Šrámkovou (viz minulý IK) a vybral nějaké předplatné.

V době polední pauzy proběhlo vyhlásování soutěže o Cenu Lorda Trollslayera a křest v pořadí tuším již sedmých Drakobijců. Rozhovory s autory mě přivedly k myšlence přečíst si některé vítězné povídky, naštěstí o nich většinou Michael Bronec prozradil dost, aby mě to zase přešlo.

Od jedné hodiny přednášel Tom Jirkovský o conech u nás, v Polsku a o Worldconu, snad časem získám jeho text pro IK, takže se jej nebudu pokoušet shrnovat.

A pak už jsme s Jirkovskými vyrazili směrem na Plzeň s krátkou zastávkou na čaj u nás...

● **14. listopadu** musím odmítnout společnou návštěvu sfk RUR na Gilliamovu Kletbu bratří Grimů, mám již lístky na Havlovo

Pokoušení ve Stavovském divadle. Uvažuji, že bych o tom mohl něco napsat, z Havlových děl má toto asi nejbližší k (širěji pojatému) žánru.

■ **14. listopadu** jsme šli do kina na Kletbu bratří Grimmů. I když to nebyl Gilliamův nejlepší snímek, tak každý mám svým způsobem rád. **Marvin**

● **15. listopadu** se po letech zase setkávám s Pavlem Kosátkem. Má trochu světlejší vlasy, než si pamatuji, z větší dálky nebo se slabšími brýlemi bych řekl, že už také trochu šediví. Mluvili jsme hlavně o prezentování SF v TV, ale i tak jsme občas sklouzli k otázkám morálky a takových těch otázek, jak žít a proč... Uvědomil jsem si, že takový lidé jako Pavel tvořili (v idealizované) minulosti myšlenkový základ SF hnutí. Ledač se od té doby změnilo a ne vše k dobrému.

■ **19. listopadu** se u nás konal Půlden her, jako příprava na příští víkend a taky proto, že se nám chtělo něco spolu podniknout. Tentokrát byl ve znamení převážně novinek či inovací – hrála se Trans Europa, Bang – Pravé poledne, Tikal, Java, Land unter. A mezitím se popíjelo, klábosilo, chroupalo. **Marvin**

● **21. listopadu** RUR, moc jsem se tam ale nezdržel, spěchal jsem na schůzku s JWP. Neviděli jsme se už dlouho, a když tak v nějaké putyce plné obvykle dost hlucící a tabákem páchnoucí mládeže z okolí Pevnosti. JWP mě a Michaela seznámil se svými aktivitami, o kterých jsem neměl potuchy, jako psaní scénářů do seriálů typu Náměstíčko a podobných. Hlavně jsme ale mluvili o JFK, kterého mi dovezl.

● **24. listopadu** byla u mě (v archivu CKČ) natáčet ČT pár slov do pořadu o knihách, tomu ale věnuji zvláštní článek, tak jen tolik, že mě to vyčerpalo do té míry, že jsem si pro dnešek odřekl Krakatit, tedy odřekl, běžel jsem tam už odpoledne a nechal u Michell spoustu obálek.

● **25. listopadu** mi Pagi z Krakatitu donesl CDčka s Dárečkovým fotoarchivem, (Dárečku, díky) a večer proběhla v Krakatitu tradiční kostýmní SF a Fantasy merenda, pro pracovní vyřízení se z naší rodiny zúčastnil jen Pavel, uvidíme, zda z něho něco vyjadře.

● **26. listopadu** jsem si přečetl mail od našeho věrného dopisovatele Pavla Bartoše a dověděl se tak, že IK 10-11/2005 se konečně dostal ke čtenářům.

■ **26. listopadu** byla uspořádána hromadná výprava na Den her. Po menších zmatcích na prezenci se nám podařilo najít místnost, kde kromě turnajů byly i hry volně k dispozici, dokonce se občas našel i někdo ochotný je vysvětlit. Zaměřili jsme se hlavně na neznámé či málo známé hry s dobrou pověstí. Ticket to Ride Europe byl dost dobrý, takže jsme si ho dali dvakrát, Niagara nebyla tak infantilní, jak vypadala, a souboj s proudem dal zabrat, Zahrady Alhambry by potřebovaly lepší provedení než kartičky z kartonu, Sankt Petersburg byl na ekonomickou hru docela zajímavý. Závěrem jsme si dali něco spíši pro šikovné ruce než bystrý mozek – Jengu už jsme znali díky Piškotce z rum party. Naše první věž brzy předčila šikmou věž v Pise a díky povyku, který jsme vydávali při přístavbě jejich dalších pater zdánlivě popírajících zákony fyziky, jsme zaujali celý sál.

■ **28. listopadu** se šlo do kina na Mrtvou nevěstu Tima Burtona. I když na geniální Noční můru před Vánoce to nemělo, stejně to

byl výborný biják. Škoda také, že zde nebylo tolik písní. I tak jsem si jednu broukal celou cestu domů.

Marvin

● **28. listopadu** jsem se sešel s Pavlem Kosátkem a JWP v Knihkupectví a kavárně Řehoře Samsy, v naší oblíbené Akademii již vypukla první předvánoční besídka.

JWP nás příliš nepustil ke slovu, ale když ano, moc se to nezměnilo, mluvili jsme o JFK a mých výhradách k prvním dvěma dílům. Pak jsem pádil do RUR, kde mě Avone lady Bí vybalila vánočními dárky pro ženu a Filip spoustou knih pro brněnské přátele.

Dopoledne jsem zažil pozoruhodný příklad synchronicity. Zašel jsem do prodejny Apra v přízemku za čerstvým radním fandomu Bidlem, a koho nepotkám jako Štěpána Kopřivu, chvilku se tam s nimi zdržím a nahoře v kanceláři mám nepříjatý hovor od Jirky Pavlovského. Praha je vlastně dost malá.

● **29. listopadu** jsem se vypravil do strašných končin na jihu Prahy (s výhledem na Velkou Chuchli), bych s Mgr. Magdalenou Potměšilovou probral možnosti spolupráce MF a Interkomu. Jak je mým dobrým zvykem, vystoupil jsem o stanici dřív a užil si bloudění, za to jsem se dověděl, že se chystá Encyklopedie fantasy (když jsem pravil, že jednu takovou vydal Albatros a bylo by nám více třeba Encyklopedie SF, pravila MP, že tu chystají rovněž). Dále počítají se sborníkem české SF, který připraví pan Jiránek. Takže to, co jsem pokládal za občasný, byť soustavnější překlep, je nejspíše všeobecné mínění MF, že se tak JJ jmenuje, Jarda by se měl nechat přejmenovat, je to jednodušší než hledat, ve kterých databázích je špatně uvedeno.

● **1. prosince** dočetl jsem JFK dvojku, nemohu se zcela ztotožnit s Pagiho pochvalou na Sardenu ani s recenzí v Pevnosti; i když jedničku považuji za poněkud odbytou, svou logickou strukturou a vypointovaností dvojku značně převyšuje.

V Krakatitu jsem se zastavil jen na skok, bych se s Richardem Klíčnickem domluvil na jeho velkolepých narozeninách na Fénixconu, od Edity dostal korektury, od Toma Němce novou Pevnost, od Honzy Kovanice se dověděl (už zase), proč je chyba, že jeho kniha nevyjde ještě před Vánocemi, od pár mírně pořouchlých fanoušků se dověděl, že jsem to v TV moc pěkně nanesl, a pak už jsem pádil do Nuslí, kde se pořádala tradiční Vánoční besídka Tritonu.

Předtím jsem ovšem (rovněž tradičně) zaskočil za Tomem Štipským na kus řeči do Walesu (je to hned přes ulici). Zlopořádného pána toho místa jsem letos nepotkal, ale zato tam pobíhal Vláďa Veverka, trochu zhubl a vůbec vypadal dost civilizovaně, asi se ho ujala nějaká samaritánka.

Ve sklípku Nuselské polikliniky se na guláš a další lahůdky sešli Stasovy hosté z nakladatelské a doctorské branže a fandomu. Staso spojil letošní Vánoce se svými čtyřicátinami, a tak všichni přicházeli obtíženi dary.

Redakční stáj i veselá banda ze skladiště a distribuce, občasní spolupracovníci, správce sítě a webových stránek, obchodní partneři. Z osobností mně známých zde překladatele zastupovali (mírně zhulený) Richard Tschorn, Kostka Šindelář, redaktory Jolana a Martin Šust, spisovatele Mirek Žamboch (JWP smutně doma kurýroval chřipku), knihkupce Filip Gotfríd s Jitkou a média vedle Interkomu reprezentoval Tom Němec

z Pevnosti (cestou jsem ji v osmnáctce trochu prolístoval a slibuji změny, jestli jsem to dobře pochopil, samozřejmě že to tak nemohli napsat, chtějí se orientovat na náročnějšího, přemýšlivějšího čtenáře, doufám, že vycházejí z důkladného průzkumu a ne idealismu). O fotodokumentaci svým novým úžasným superfoťákem se postaral Netopejr (zase se zbavil veškerého vlašového porostu, našťastí aby nás neoslňoval, nosil na mou žádost během celého večírku čapku).

S Luckou Lukačovičovou jsem mluvil o literárním projektu, do kterého jsem ji uvrtal, velice mě pobavila charakteristikou hlavních mužské postavy, nesmí to být žádný cucák, měl by už něco vědět o životě a světě, takže by mu mělo být alespoň devětadvacet.

V deset jsme s Mirkem Žambochem a Milenou opustili veselou společnost, takže nevím, co se dělo dál, ale něco si domýšlím z toho, že ještě na druhý den odpoledne v redakci nikdo nebyl, ať raději zavolám v pondělí.

Nálada i guláš byly výborné a příští rok určitě nevynechám.

■ **2. prosince** uspořádal Whisky shop další řízenou ochutnávku whisky. Tentokrát byla obecněji zaměřena s představením dalších typických představitelů čtyř regionů – Speyside, Vysociny, Ostrovů a Islay. Řízená ochutnávka pak přešla ve volnou, kde byl nakonec nalezen favorit večera – desetiletá Ben Nevis.

■ **3. prosince** bylo kolektivní sezení nad přípravou naší filkové opery Johnny a modří mimozemšťané. Spontánně vzniklo několik úryvků textů, s tak dobrým libretem je radost pracovat. Také se lehce zapracovalo na našem programu na Fénixcon. Pak jsme si zahráli ještě pár stolních her a rozešli se na autobus.

Marvin

● **3. prosince** jsme si užili další Klímovský večírek u Rámišových. Do poslední chvíle jsem netušil, kolik se nás sejde. Viktor Janiš na můj dotaz, zda se v sobotu uvidíme, odvětil lakonicky: Uvidíme. Nakonec jsme se sešli všichni včetně Janišových (Hanička se opět předváděla v kuchařském umění), Klímových (Vilma sice našla v babičce obětavou hlídačku své dívčí menažerie, nicméně mobil stíhal mobil), nechyběl jsem samozřejmě já s Michaelou, Honza Vaněk jr. a několik právníků (včetně hostitele).

Zeptal jsem se přítomných amatérských historiků na přítomnost protestantských farářů a středověkých mučiren v okolí Slavkova roku 1805 a určil tím směr dabaty, která se nám opět zvrtila na historii. Nicméně podařilo se mi prohodit pár slov i s Vilmou, zdá se, že se v příštím roce vrátí do Prahy.

● **5. prosince** jsme v RUR debatovali na téma, jak k sobě pasují první dva díly JFK, shodli jsme se na tom, že moc ne, jen v hodnocení, který z nich je ten správný a který udělal chybu v tom, že se nepřizpůsobil cyklu jako celku, jsme se rozešli. Já mám za to, že současná kvalita obálky a obsahu zatím zůstává konstantní, a obávám se, že většina recenzentů včetně Pagio a Jakuba Zahradníka z Pevnosti se dala příliš okouzlit výbornou prací Honzy Krásného (někdy ji také přetiskneme).

● **7. prosince** jsme s Ivanem Kmínkem a JVjr po čase uspořádali hospodské posezení pro Pavla Houseru, který se odmítá ukazovat na obvyklých scifistických trdlišcích. Když jsem odcházel, objevil se v restauraci ještě Vláďa Mátl, ujel mu bus do Sla-

ného, a způsobil, že kdo neprchl se mnou, zůstal tam do zavíračky.

● **8. prosince** v Krakatitu křtí K. K. Kudláč knihu Svatopluka Doseděla Bestseller. Autor mi byl povědomý, asi ještě z dob Nemesis.

Silver mi představil paní Semeckou, matku tragicky zemřelého mladého překladatele Laseru Pavla Grigara, která se chtěla poznat s Tomem Jirkovským. Jako na potvoru se neukázal jediný zástupce Laseru. Nicméně pí Semecké se v Kraku docela líbilo, jestli blízkost Vánoc či Fénixconu či co odfiltrovalo nejurvanější čist osazenstva (možná fantasy Večerníček s Trautenberkem) a bylo tam tedy docela příjemně.

U stolu Pevnosti jsem zjistil, že moje kacířské výhrady k JFK sdílí značná část přítomných a že vlastně nejsou tak objektivní a že rozepisovat se o něčem, co si troufá vyslovit i Ondřej Jireš, mi už nepřipadá tak důležité. Takže srovnávací studie o prvních dílech JFK nebude, neříkejte mi, že jste se na ni tak těšili a že jsem vám pokazil Vánoce. :-) Snad tím získám i trochu času na věci pro mě zajímavější.

■ **9. prosince** v Brně proběhla poslední velká akce scifistického roku Fenixcon, ale o tom až příště, Fenixcon v lednovém čísle, to už je tradice, a stejně nemohu nalézt své poznámky.

● **12. prosince** dávám v RUR k lepšímu zážitky z Brna, na které asi budete muset počkat do lednového čísla.

● **15. prosince** v Krakatitu stále poklidno, Jan Patrik Krásný se informuje, jak správně vyplňovat Kdo je kdo, s Egonem Čiernym, Vláďou Kejvalem a dalšími si preventivně přejeme vše nejlepší, co kdybychom se viděli až za rok, s Islingtonem a Sindridem domlouváme vánoční besídku v redakci IK na čtvrtek, konečně má alespoň část těch věčně zaměstnaných študáků čas. Edita Dufková se na mě mračí, asi jí nějaký kamarád promítl mé TV vystoupení, nechce věřit, že nešlo o hodnocení podle lidí, s kterými se skoro denně stýkám, ale o zevšeobecnění dané četbou, přitom kdybych vycházel z pocitů po osobních setkáních, musel bych k té charakteristice přidat ještě „nezdotkání a s přehnaným sebevědomím“.

● **16. prosince** se u Čermákových konal tradiční Vánoční večírek. Dáreček bez sádry a s plnou taškou dobrot, Pagi spokojený v nové práci a s novou ženskou, pardon krásnější polovičkou, Peťo Pavelko abstinující, protože autem a též proto, že nabírá sil na ztřeštější mejdan u sebe, Silver, pozdě ale přece ve vichřici dorazivší, já s Michaelou a samozřejmě hostitelé, Dana, Láďa a Jolana (se svým Honzou) Čermákoví. Láďa mladší odjžděl na hory, v cestovní horečce si vyřil kafe do nového super notebooku, Láďu staršího z toho trochu bolela hlava a na náladě mu to jistě také nepřidalo, ale hojná aplikace magistra, kterého jsme dali chladit ještě na jeho třiašedesátiny, brzy z čela zahnala všechny chmury.

Když nás na zpáteční cestě Peťo vysadil v Butovicích, potkali jsme v autobusu ještě Potlacha, který se vracel z večírku u Rámišových, svět je malý.

● **17. prosince** sotva trochu odpočítat od Čermákových pokračujeme vinným soaré u Peti Pavelka. V malé obývačce se nás sešlo okolo dvaceti a to ještě někteří, nebudu jmenovat, už po včerejšku nemohli. Pagi nám představil Janu, vypadá docela sportovně, třeba to spolu chvíli vydrží. **Zdeněk Rampas**

Avalcon 2005 (pokračování ze strany 1) Zahájení proběhlo rychle a spolehlivě, Václav Pravda nás přivítal na conu a představil zahraniční hosty – Vlada Taupeše, bratry Rudněvy, Andreje Beljanina a další. Moc mě nezaujali, takže vám ani nepovím, co jsou vlastně zač. Pak přišla na řadu Ellie, a to už byla jiná káva. BMKKV je vlastně jen zahradní dekorace v okrasném jezírku na zahradě jednoho místního podnikatele, ale v podání Ellie, velekněžky BMKKV, se proměnila v živoucí věc, kterou stojí za to uctívat, cítit každé její slovo, každé léto k ní zamilovat kolem půlnoci s bosýma nohama a poklonit se před ní v posvátném úžasu. Nejdůležitější událostí bylo oznámení o výpravě k BMKKV následující noci a jmenování nových kněží, kteří povýšením z obyčejné smrtelnosti získali viditelnou mystickou auru... i když za to mohl asi jen opar alkoholového opojení, ve kterém jsem se nacházel.

Po přednášce už následovalo jen pomalé popíjení, dlouhé hovory a opilecké legrace s přáteli i s lidmi, které jsem viděl poprvé, ale vlastně to jsou už také přátelé. K ránu se bar postupně vyliďňoval a i největší vytrvalci postupně odcházeli do náruče spánku.

Den druhý

Probuzení slunečními

paprsky je většinou důvodem k radosti, ne ovšem když jde člověk spát jen pár hodin před úsvitem. Nastal nový den na conu a mě čekala další těžká zkouška – trefit na náměstí na snídani do hotelu Vysočina. Za světla už Chotěboř nevypadala tak tajemně a stalo se z ní docela příjemné ospalé malé městečko koupající se v záři podzimního slunce.

Po snídani jsem potřeboval trochu oddech a něco nenáročného kvůli několika perlíkům, které mi po noci bušily v hlavě, takže jsem zmizel na projekci fiktivního dokumentárního cyklu „Alien Planet“ z produkce kanálu Discovery. Nejprve jsem projekci sledoval s rozpačitými pocity, ale posléze jsem hladce vplul do děje a začalo mě to bavit. Jedná se totiž o dokument – nedokument. Několik vědců, počítačových grafiků a sem tam nějaký scénarista a režisér vytvořili vlastní fiktivní planetu s fungující biosférou u cizího slunce a následně na tuto planetu poslali fiktivní robotickou sondu s umělou inteligencí, aby ji zkoumala. Byla to zábavná podívaná, dokonce se vstupy vědců, kteří se chovali, jako kdyby planeta byla skutečně reálná a právě teď jí skrze sondu zkoumali oni sami.

Následujících několik hodin proběhlo ve znamení čekání na první přednášku/besedu s Davidem Nyklem a ve znamení ochutnávky vynikajících toustů. Nevím, co do nich všechno dávali, ale návykovější pokrm, v kombinaci s dostatkem tekutého chleba, jsem ještě neměl tu čest pozřít.

David Nykl. Kanadský herec českého původu, který dostal neuvěřitelnou příležitost – hraje postavu dr. Zelenky v seriálu SG: Atlantis, což je odnož seriálu Star Gate: SG1 (česky Hvězd-

ná brána). Nejzajímavější je, že v celém seriálu je jediným člověkem, který občas promluví jinak než anglicky, a to v plynné češtině. Byl jsem velice zvědavý, jak se David zhostí úkolu zabavit početné posluchačstvo, a už po prvních několika minutách jsem věděl, že výborně. Dělal vtipy, nenechal se vyvést z míry některými dotazy typu „v epizodě xy jste řekli výrok z, ale nebylo jasné, komu ho adresujete“, a dokonce promítal několik fotografií z natáčení, hovořil o spolupracích ze seriálu a prozradil, že je odsouhlasena třetí řada Atlantisu a desátá řada SG1.

Po Davidovi jsem se přesunul do čajovny, kde se konal workshop s Václavem Pravdou s honosným názvem Liga podpory neofanů: Podzimní porada o rozvoji fandomu. Po asi půl hodině, kdy nemluvil nikdo jiný než Pravda, jsem se na nějakou dobu přesunul jinam, nasát čerstvější vzduch, a u té příležitosti jsem navázal zajímavý hovor s jedním milovníkem díla P. K. Dicka. Sice jsem se nedozvěděl nic nového, ale sdílené nadšení nad knihami tohoto paranoika a schizofrenika, který významně ovlivnil směřování žánru sci-fi, dovede pozvednout náladu. Když jsem se vrátil do čajovny, bylo vše při starém, stále mluvil Pravda, a vše se dá shrnout asi takto: budoucnost fandomu je úzce spojena s konáním conů, je zářná, myšlenku podpory neofanů nemá nikdo sílu vyhrabat a podporovat a většina monologu byla věnována organizaci Festivalu Fantazie. Musím přiznat, že monolog nebyl způsoben jen Pravdovou výřečností, ale také nepříliš aktivním posluchačstvem, které většinou mlčelo a popíjelo své tekuté dopingy.

Z čajovny se Cellindra přesunula na přednáškovou besedu „Jenny Nowak a Vlad Taupeš – Román Jiná rasa české autorky a natáčení filmu podle románu“, kde se sešli dva hosté Avalconu, aby si popovídali s diváky o připravovaném natáčení zmiňovaného filmu. Podle Cellindry se Taupeš do všeho pouští s velkým entuziasmem, takže se na výsledek bude dát alespoň trochu koukat, a na konci přednášky přichystali ruští hosté mystickou show s kostýmy a loutkami.

Já zatím trávím čas v čajovně, kde Ellie hrála na kytaru a spolu s Adélkou „Adelheidou“ Červenkovou a Kateřinou „Marrou“ Olexovou zpívaly irské lidové písně, což tvořilo příjemné podbarvení večera.

Někdy kolem deváté hodiny večerní se začali objevovat lidé s podivnými ornamenty ve tvářích, klikatícími se barevnými čarami, cizími květinami a exotickým hmyzem na těle. To se jen rozjeli bratři Rudněvové se svým fantasy body art paintingem a prakticky každý účastník conu se honosil nějakým tím ozvláštňením své obvyklé tuctové tváře zapáleného fanouška čehokoliv, co je zrovna ve světě SF a F na skladě.

Před zlatým hřebem večera, za který považují noční pouť k BMKKV, jsem ještě zhlédl snímek Sin City, který mě naprosto uchvátil dokonale věrným převedením komiksové předlohy na filmové plátno. Tři krátké příběhy, všechny si tak nějak podobné a přece ne stejné, z města hříchu, kde děvky mají svou vlastní čtvrť, kam zákon, policie ani gangy nesmí, kde se vzájemně míjejí osudy mnoha životem zocelených a iluzí zbavených lidí bez naděje. Ale ta naděje nakonec vždycky vysvitne, i v temnotě Sin City.

Pouť k BMKKV patří k mým nejmystičtějším zážitkům z celého conu. Cesta temnotou ztichlého maloměsta se zástupem ne tak docela mlčenlivých lidí následujících velekněžku Ellie, přijímání nových členů Řádu a v neposlední řadě Jupiter zářící jako drahokam na obloze mezi desítkami souhvězdí, jsou věci, které se jen tak nestanou. Navíc při zpáteční cestě byla velekněžka unesena (a pak vrácena tak nenápadně, že si toho skoro nikdo nevšiml), a tak ani nevědilo, že BMKKV byla na zimu už vypnuta a uklizena.

Den třetí

Opět slunce, cesta na snídani, další díly Alien Planet, oběd, rozhovory s lidmi, smích, přátelé, další přednášková beseda s Davidem Nyklem a nejlepší zážitek dne – frisbee v chladném podzimním vzduchu na nedaleké louce.

Opravdu nezapomenutelný zážitek – představte si několik střizlivých lidí, kteří s létajícím talířem téměř nikdy neházeli, k tomu přidejte několik podnapilých lidí, kteří naopak s létajícím talířem umí velice dobře, a získáte podívanou plnou rvaček o talíř, který nikdy nedoletěl tomu, komu doletět měl, případně spadl na zem ještě dříve, než se k někomu dostal.

Zbytek dne jsem strávil už jen chozením od diskuse k diskusi, vyvracením teorií, že jsem klonem organizátora linie Hvězdné brány, se kterým si mě bůhví proč pletli, a nakonec jsem se připojil k malé půlnoční výpravice k BMKKV, která tam, světe div se, tuto noc byla!

Byl to ještě úžasnější zážitek než předchozí noc, lidé byli velmi tiší, Jupiter stále svítil a z malého jezírka se kolem malé kulaté věci tvořila jemná mlha vodních částic rozptýlených ve vzduchu, která byla protkána barvy měnícími paprsky světla.

Naplněn podivným pocitem vnitřní rovnováhy jsem pak strávil čas do změny letního času hraním stolního fotbalu a pokusy o thráný tanec na Silverově půlnoční diskotéce, kde jako pozadí byl bez zvuku promítán kultovní horor Evil Dead.

Den čtvrtý

Den čtvrtý, den poslední. Všem se v očích zračila sice únavu, ale spokojenost. Mnoho lidí odjíždělo už brzy ráno, sbalili si rychle krosny a nasedli na vlaky, autobusy nebo vlastní osy a zmizeli zpátky do rytmu všedních dnů.

Ještě jsem se šel podívat na film Karlík a továrna na čokoládu, Roald Dahl je můj oblíbený autor (hlavně jeho lechtivá série povídek o strýčkovi Osvaldovi) a byl jsem zvědav, jaký může být film podle jeho dětské knížky, zvlášť když byla režie v rukou Tima Burtona. Musím konstatovat, že výsledek je skvělý. Johnny Depp opět exceloval v sérii svých rolí šilenců, která započala někde u Stříhorukého Edwarda a určitě nekončí v postavě Willyho

Wonky, majitele továrny na čokoládu. Prostředí továrny bylo zpracováno skvěle (veverky třídící oříšky jsou nezapomenutelné) a děti.... děti jsou prostě děti. A Karlík byl správný Karlík, aby panu Wonkovi ukázal správnou cestu životem.

Po filmu jsem se vydal shánět kolegy, kteří ještě neodjeli, abych se s nimi rozloučil, byl přítomen šílené akci, při které se Silver nechal po stranách hlavy ostříhat a ztratil tak podstatnou část své hřívy i vizáže, a nakonec jsem si dal své poslední tousty na Avalconu.

Cellindra byla mezitím přítomna na přednášce Václava Pravdy „O conu po conu“, kde se Pravda projevil jako poměrně zdatný bavič (objevil se v Adelheidině opičí masce), podal několik informací o právě proběhlém Avalconu a nahodil háčky na příští letní Festival Fantazie 2006, podle Cellindřiných slov se máme na co těšit, jestli se Pravdovi podaří splnit všechna předsevzetí.

Pak definitivní rozloučení, odjezd zpět do Prahy a v autě debata o zážitcích posledních několika dní s rekapitulací. Všichni jsme se shodli, že to byl skvělý

con, potkali jsme staré známé, které normálně vidáme jednou za uherský rok (chtělo by to někdy změřit, jak je takový uherský rok dlouhý), potkali jsme zajímavé nové známé, odvezli jsme si kopu společných zážitků, užili si přednášek, projekcí a debat a už se těšíme na další con. Celý Avalcon byl zvládnut velice dobře, vždy bylo kam jít, když se člověk náhodou zrovna nudil, a když bylo nejhůř – vždy tu bylo DDR. Co je to DDR? Dance Dance Revolution – skákací podložka propojená s počítačem, na které někteří účastníci conu hopsali mnoho hodin v kuse do rytmu hudby podle pohybů zobrazených na monitoru.

Nakonec rozloučení i se spolucestujícími a osamělá, unavená, ale šťastná cesta domů.

Lukáš „Fajl“ Pecha

Jitka jako Kate Wudson

Co na to Lucas?

Vo tom velkém natáčení – z hororů ovčí babičky

V neděli, právě když jsem se vrátil z Hradu, tedy z jeho obrazárny, kam mě Michaela odvěkla na Lucase Cranacha, jsem našel na stole lísteček, že volali z ČT, kdy by se mnou mohli natočit rozhovor o SF? Když zavolali znovu a domluvili jsme se na čtyři hodiny ve čtvrtek, tak mi došlo, že žádné povídání s Pavlem Kosatíkem není zcela nezávazné.

V pondělí se mi zmínil JWP, že u něho také budou filmaři a že bude spolu s Mirkem Žambochem mluvit na téma jaké je to psát nejlepší dobrodružný SF seriál na světě, a že u něho budou ve tři. Požádal jsem ho, aby mi cinknul, až budou hotovi.

Pak jsem nějak neměl na nic čas a najednou tu byl čtvrtek a JWP v půl čtvrté volá, že filmaři již od něho odjeli.

Urychleně se přepravím domů a čekám, čekám pět minut, deset minut, čekám čtvrt hodinu. Samozřejmě, přestože jsem v neděli upozorňoval na četná úskalí naší sídlištní topologie (Klímovi, Rámišovi, Laser i JWP vědí, o čem mluvím), štáb pravil, že to najde, neb u nás již několikrát bloudili ve snaze nalézt Modrou lagunu doktora Cimického. Trochu to podcenili, ale nakonec dorazili. Projevíli se jako správní kavárnařští pragocentristé, byli zcela zaskočení množstvím sněhu a tím, co nazývám Ruzyňská Sibiř. Ona vnitřní Praha, kde se asi obvykle pohybují, má své vlastní mikroklima.

Nabídl jsem k filmování prostor sklepního archivu CKČ, režisér hned souhlasil a následovalo skandované Do sklepa, do sklepa, pravil jsem, že si ale můžeme popovídat i v redakci Interkomu (a mé pracovně), leč následovalo skandované Do sklepa, do sklepa, nevzdal jsem se a nadhodil, že by možná bylo pěkné mluvit před knihovnou plnou SF, ale to již skoro nebylo slyšet pro skandované Do sklepa, do sklepa!!!

Nějak jsme se tam všichni vešli, režisér, zvukař, kamera-man s obludným nástrojem na rameni a paní produkční.

Vysvětlil jsem jim, že čtvereční metry desek za mnou představují tvorbu cca dvou tisíc autorů SF z CKČ od roku 1982. Že by zde našli první literární pokusy od spousty dnes známých osobností, jako M. C. Putny, J. Tylpta, N. Holuba, T. Klvani (chvilí Klausova mluvčího) a většiny autorů SF, kteří za něco stojí (bohužel TV divák se o obsahu šanonů nedověděl nic).

Nejdříve jsme si povíдали o tom, jaký má dnes SF k dispozici prostor v médiích. Prostředí SF archivu mě inspirovalo ke srovnání postavení SF před rokem devadesát a dnes.

Tedy se SF objevovala pravidelně v přílohách většiny deníků i v mnoha časopisech a mohl se tak s ní být náhodně a sporadicky seznámit prakticky každý. Bylo to hlavně zásluhou fanoušků v řadách redaktorů, jako byli Milan Codr, Libor Dvořák, Václav Kajdoš, Vlasta Talaš, Jarda Veis, Zdeněk Volný, Ivo Železný. Bohužel některá z těchto jmen jsou již dnes stejně neznámá jako názvy časopisů, kam pašovali SF povídky.

Dnes je situace jiná, vychází zde dva specializované časopisy, možná přibude třetí (Magazin of Fantasy and Science fiction), fanoušek ví, kde vždy najde SF a Fantasy (a nijak mu nevadí, že už nic jiného), ale široká veřejnost je před SF docela chráněná a má o ní představu jen z několika velko-filmů. Teprve dnes skutečně funguje to, co jsme nazývali SF ghetto.

Pak o tom, kdo dnes čte SF? Dřív se říkalo, že lidé hlavně technicky vzdělaní, nyní se vzrůstající oblibou fantasy čtou SF/Fantasy (ony se i ty žánry začaly prolínat) lidé, kteří dřív dávali vydělat autorům dobrodružných a mystických příběhů.

Podle mého (jistě jednostranného) názoru jde o čtivo myšlenkově jednodušší, kladoucí jak na čtenáře, tak i na tvůrce nižší nároky, a tím si vysvětlují i vysokou a rostoucí popularitu fantasy. Ono prokousat se Gregem Eganem a pochopit ho je svým způsobem práce, kdežto dozvědět se, že na severu či jihu se opět probouzí prastaré zlo a jen poslední potomek čehosi s věrným koněm, drakem či trpaslíkem je poslední nadějí království s nevyslovitelným jménem, k tomu stačí mít jen dobré oči, hodně času a plechovou prdel. (Tohle se tam našťěstí nedostalo ani ve fragmentu, nebo jo?, viděl jsem své vystoupení jen jednou:-)

Mluvíli jsme o atomizaci naší malé (české) společnosti. O žádnou věc se nezajímá víc než pár tisíc gramotných spoluobčanů. V oblasti SF to vede k miniaturním třeba jen šestistovkovým nákladům. Vydavatelé to kompenzují vydáváním velkého množství titulů a paradoxně tak zvyšují zájem o domácí autory, dokonce i někteří slovenští autoři již píší rovnou česky. V české stáji se tak dostává i na slabší v týmu a sebevědomí mnoha autorů zdaleka přesahuje úroveň jejich tvorby a vliv na čtenáře.

Nicméně to neznamená, že mezi domácími autory nejsou někteří lepší, třeba o knihy Mirka Žambocha je zájem i v Polsku. Jeho Seržant tam již vyšel a o překladu dalších se jedná.

Při otázce, co si myslím o vycházející SF, světové i české, jsem si uvědomil, že chválení a vzájemného poplácávání, které se tu už takřka stalo normou, jsme si již užili dost (a diváci ČT jistě také), a tak jsem si řekl, že využiji těch pár vět k prezentaci schválně vyostřených názorů. Snad to povede nejen k útokům na mě, ale třeba se mi podaří vyvolat nějakou alespoň trochu fundovanou polemiku, či dokonce diskusi. Když jsem se před lety na jakémsi spisovatelském panelu zeptal přítomných, jakou mají literární ambice, nedostal jsem žádnou odpověď, ani když jsem dotaz konkretizoval na to, co by chtěli čtenáři sdělit nebo předat vedle toho, že jej pobaví. Mám dojem, že otázku nikdo ani nepochopil.

Pokusil jsem se o srovnání dnešních začínajících autorů s mladým Lemem (toho jsme teď poznali díky vydání Marfana) nebo naopak zralým Simonsem, právě jsem četl Ilion a v pořadu měl rovněž upoutávku, stejně jako Lemův Marfan. Zmínil jsem přirovnání k sedmině (či jaké části) ledovce, vyčnívající nad hladinu. Dobrý autor se pozná i podle toho, co už do své knihy nenapíše, se čtenářem se podělí o tu vyčnívající sedminu své znalosti problematiky a „nepoužitý“ zbytek zajišťuje, že příběh drží pohromadě a že vesmír, ve kterém se odehrává, je konzistentní. Simons by mohl o Homérovi a jeho eposu přednášet na univerzitě, místo toho napsal vynikající SF, takoví autoři mi u nás chybí. (Snad Leonard Medek či Františka Vrbenská, ale ti se věnují hlavně dobrodružné fantasy, takže jsou trochu mimo můj zájem.)

Nehvězdný nebulvár čili zima udeřila

Když napadne sníh, jsme zachumelení, a když si vyjedu do města, jsem obvykle překvapená, protože tam zimu skoro nemají! Krásnovská děčka odloží motokáry, stlučené z prkýnek a koleček ze starých kočárků. Kontrolují saňky – nakolik jsou připravené na nadcházející sezónu. Dráhu máme pěknou, jen kousek od našeho domu, ze Šopky dolů na pěšinu. Dětičky i dorost se rovněž nemůžou dočkat, až zamrzne kal. Je to přírodní a nadmíru bezpečné kluziště, protože tekutina v něm obsažená dosahuje padesáticentimetrové hloubky. Letos nám uprostřed plánované plochy cosi zamrzlo. Skeptikové tvrdí, že je to pařez, já, poučena filmy a literaturou vím, že je to číhající netvor. Už jsem našeho mutanta i pojmenovala – Krásnovský Macíček. No řekněte, není to roztomilé? Teď sice spinká, bude asi studenokrevný a v mrazech se oddává jakési svérázné hybernaci, ale pařez? To nikdy! Zjara ho možná probudí HLAD!

Lány, připravené na zimu, inzerují, že pro letošek je hotovo a nastává čas příjemného nicnedělání. Ne, že by se nepracovalo vůbec, ale tempo zvolnilo. To láká k radovánkám. My na advent moc nedáme, však taky ve Vsi nemáme ani kostel. Ten stojí na Kováni, je barokní, zchátralý a obec se velice snaží získat prostředky na opravu chudinky památky.

V Krásnovsi se konala mikulášská besídka. Tato aktivita je jakýsi nyní velice oblíbený hybrid – dědu Mráze jsme za vlastního neprijali, ale na vánoční besídky se dříve dostavoval právě on. My si to čile počeštili, máme přece Mikuláše s čertem a an-
.....

Řekl jsem, že ona vlastně dnes žádná současná SF nevychází (Richard Šusta a Honza Kovanic mě v tu chvíli nenapadli a stejně by je nebylo možné považovat za reprezentativní vzorek), víceméně jde vždy o fantasy či dobrodružné příběhy s přísadou mystiky a tajemna. Kdybych měl hovořit o českých autorech této produkce obecně, tak mi připadají jako banda nedovzdělaných bavičů, kteří nezažili ani neznaří nic, co by mě zajímalo. Věřím, že je těšší psát (naplňují pravý smysl slova amatéři), ale nedovedu se vžít do čtenáře, kterého baví je číst.

Jejich štěstí (a čtenářova smůla) je, že se psaním nežíví. Kdyby tomu tak bylo, pak by ze sebe museli vydat všechno a bylo by to, u těch, kteří by přežili, znát i na kvalitě.

Ale to je příliš hrubá generalizace, každého zvlášť mám docela rád a jistě bych na každém našel něco dobrého a svým způsobem i přínosného.

Na rozloučenou jsem televizákům věnoval pár kousků Kdo je kdo, tvářili se, že je časem mohou na něco potřebovat. Takže neváhejte a až budu za pár let rozdávat při podobné nebo jiné příležitosti další vydání KdoJeKdo, ať je tam i vaše heslo.

Zjevně jsem udělal chybu, že jsem si nenašel čas podívat se alespoň na jedno vysílání knižního světa, uteklo mi i to, do kterého jsem před časem doporučil Janu Rečkovou, a tak jsem neodhadl, kolik prostoru vlastně mají jednotliví mluvčí k dispozici, takže to dopadlo tak, že těch pár výkřiků, které z povídání zůstaly, bez patřičného kontextu vyznělo trochu jinak, než bylo míněno. Třeba to příště dopadne lépe. **Zdeněk Rampas**

děla taky – a hned je o tradici víc. Ve Vrátně to vypukne desátého, ovšem tam je obec vsřičná a zakoupila balíčky pro děčka z obecních peněz. U nás to zůstalo na rodičích, pořadateli akce byly ženské od hasičů. Ve Vrátně tyhle aktivity zvládá starosta.

Desátého se v Katusicích koná poslední leč a vstupné má být nízké, zatímco tombola bohatá. No, nejděte tam! U Krásnovsi se už taky lovilo. Přeživší bažanti se shromáždili na našem dvoře – vědí, kde je bezpečno. Jen kdyby tolik neřvali! Svérázným zpěvem patrně inzerují spokojenost, ale projevy bažantí spokojenosti jsou, hlavně za mlžného rána, zatraceně děsivé. Koukám, jestli se za dubem nevynoří Usherovic barák.

Taky jsme tady měli country, taktéž názvem nějak související s čerty. Konalo se to v naší nejnovější hospodě na sále a sjeli se lidé z celého okolí. Hudba hrála, zatímco naše mládež seděla v lokále a koutkem oka sledovala novou Planetu opic. Po filmu si dorost vyjel na diskotéku až někam k Mělníku. Tam je to prý úžasné. Že je to v té chumelenici a na náledí bavilo! Muziku měli doma – a oni se trmáceli až do sousedního okresu. Nejen scifisté se chovají divně. Hlavně, že všichni svorně popíjeli – jako jeden muž. A to včetně žen. Ale alkohol nikoho nezдолal, český venkovan má tuhé kořínek, a když si dopřává něco ostřejšího, vždycky jenom pro radost. Nám špatně nebývá a hlava nás bolí jenom výjimečně!

Při Planetě opic mi neunikla závažná maličkost: my, skalní scifisté si nějak neuvědomujeme, že – možná díky zahraniční tvorbě – jsou SF, H a F běžnou součástí programové nabídky a mají svoje místo v povědomí veřejnosti nescifistické! I lidé, kteří se tímto žánrem cíleně nezabývají, ovládají námi oblíbený žánr. Klingoni či Star Wars jsou naprosto běžné výrazy. Když si člověk vzpomene na dřevní časy české vědecké fantastiky...! Že by se bohové smilovali nebo lidstvo poněkud vyspělo? Včera jsem slyšela mladíka, který nemiluje literaturu, o fantasy se nestará a na *con* by nejel ani za peníze, jak vychvaluje Dračí doupe a slintá blahem nad tím, jak dlouho hrál a jak si to velice užil!

I když nemáme kostel, na výzdobu si potrpíme. S počátkem prosince se po Vsi rozsvěčují světýlka. Za okny, před domy, na stromech. Je to nádhera – svět jako okopírovaný z Ladova obrázku a do toho někdy i barevné jiskřičky – kdo by nepomyslel na ducha Vánoc a kraj plný kouzel? I náš vcelku průměrný les se pod bílou příkrývkou tváří jako obydlí Zimní královny. Nedivila bych se, kdybych ji tam při svých toulkách potkala.

Na dveře se zavěšují náležitě neparáděné věnce. Oproti městům jsme ve výhodě – jak dlouho by trvalo, než kolemjdoucí občané některé té předlindněné aglomerace ty vánoční doplňky ukradnou, případně zničí? My se ale navzájem známe a taky tady nejsou kolemjdoucí. Každý si vykračujeme za nějakým důležitým, pokud možno přínosným cílem. Necouráme jen tak, okolo. Není-li co dělat venku, dřepíme spořádaně u domácího krbu – a případně i čteme. Do katusické knihovny teď přibyl opravdický literární skvost: Vázaná perla „Balíme vánoční dárky“. Počkám do března, pak učiním pokus se zahloubat. Není nad to vědět, jak pěkně zabalit fusekle. **Libuše Čermáková**

Sladce opožděné štíplavosti

Jsou tomu tři roky, co v nakladatelství Vyšehrad vyšla Sladká apokalypsa od Jéroma Leroye. Ne že bych ji četla až teď. Tenkrát jsem si ale netroufla říct víc, než svým přátelům, že takhle si představuju sci-fi. Jenom jsem v nedočkavém nadšení listovala sci-fistickými časopisy. Nic. Objevil se dotisk Apokalypsy. Teď, zařvala jsem a vrhla se do druhého kola prohlídky recenzí. Sakra, zas nic! Začalo mi vrtat hlavou, co dělají recenzenti a porotcové našich prestižních soutěží. No, když jsem pak chytila do rukou Mloka, zapnul mi. A zapíná mi doteď, protože jsem je asi hned napoprve nedocenila. Po přečtení letošního Mloka se mě Zdeněk Rampas zeptal, jestli bych o něm něco nenapsala. S lítostí jsem odmítla. Opravdu bych k němu měla co říct, ale to by se nelíbilo jeho tvůrcům, totiž spanilomyslným porotkyním a odvážným porotcům. Jestli mám teď opatrně naznačit, z celého Mloka se mi nejvíc líbil Obojek a nejmíň Legenda o Garroně. Mezi nimi však zeje taková propast jako moje ústa, když koukám v televizi na Predátora. A v šoku téměř elektrickým si vzpomínám na ticho po pěšině, totiž po Sladké apokalypse. Cvak. Porotce, který dal hlas Legendě o Garroně, by mohl číst Sladkou apokalypsu třeba třikrát a vůbec by si jí nepovšimnul. No, vždyť právě tohle se možná stalo.

Hrůzy české fantastiky mě ale přinutily k sladkému ohlednutí. Možná začnu opravdu věřit sadistickým škodolibcům, kteří nás poučujou, že všechno zlé je k něčemu dobré. A Leroy, ten je fakt dost dobrej!

Kdo je tento učitel z francouzského lycea? Jak ho napadlo psát vědeckou fikci opepřenou silnou dávkou politické? Záložka jeho útlé knížečky nám prozradí jen něco málo. O to víc však samotné povídky, skloubené v kompaktní a gradující román. Vytvořil je člověk, kterého zajímá život. Jeho dílo není odtržené od reality. I když se v povídce, jejíž název je zároveň titulem knihy, setkáte s dívkou, která vyjde z domova do ledového deště a tři hodiny levituje na náměstí, obvykle místě výlučně depresivního dění. Leroyovu realitu totiž představuje člověk. Ten uprostřed drsné všednosti odlišného města, teroristické války, bezvýhodné dekadence. Pingpongový míček v moři politiky ve službách nadnárodních společností, zjevného i skrytého zániku hodnot, prolínání virtuálního a reálného světa. Pod ozonovou dírou, ohrožený betonem a stoupající hladinou moří. Člověk postmoderní. Někdy otrávený, někdy zfetovaný. Jednou sebevrah, jindy nájemný vrah. Hledající důstojnost a občas nacházející lidskost. Jako Anděl strážný, muž příliš temné minulosti, než aby se mohl dát poznat jako ochránce a sponzor bezvýznamné muslimské dívky z okraje francouzské společnosti, která díky jeho stínové přítomnosti může využít vlastní schopnosti, nic více, ale i to stačí. Budete koukat, kam to ta slečna dotáhne. Jenomže i tahle sladká story směřuje k neodvratné záhubě, a tak nás další povídka vede dál... Kravou deklinací lidství, ne nepodobné bouřícímu mošti, který však už nemá dost času dozrát ve víno.

Co myslíte, zachrání takovýchle výjimeční jedinci lidstvo? Častá to otázka. Vyskytuje se v převážné většině sci-fi a fantasy děl. Přátelé, ovšemže ne!

Jeich úlohou zůstane pouze osladit naši apokalypsu.

Vidíme to přece dnes a denně, i před přečtením Leroye. On nám ale ukazuje víc, jde skrz slepou uličku. Cestou lemovanou barabiznami jménem touha po požitku, majetku, moci, ale i po důvěře, sebevědomí, opravdovosti. Které jsou více zchátralé?

Takže takhle má vypadat sci-fi. Žádná loutkohra. Živí lidé.

Od r. 2002 čekám. Že se porotci vzpamatují a přestanou nám do Mloka cpát příslušnou dávku slabomyslnosti coby vrcholu české a slovenské sci-fi a fantasy. Že se i z tohohle kritiky opomíjeného žánru začne klubat literatura. **Sanča F.**

Odpověď Filipu Sklenářovi

Ten výhřez o Kulhánkovi (v blístech – nyní to čtu přesně tak – listy k blití!) byl vpravdě ubohý. Nechci příliš polemizovat o tomto článku – nejsem kritik, který píše své kritiky, jak by to napsal, kdyby to uměl. A to je přesně tento případ. A navíc ještě silně podbarvené závistí – jak může mít tak ubohý autor, něčeho ještě podřadnějšího než brak, takové náklady knih? Jak se můžou jeho první knihy (nyní nedostupné) prodávat za cca 5.000,- Kč? Přesně toto čtu mezi řádky tohoto uslintaného článku – když já jsem tak skvělý (a bohužel zneuznaný, celý svět mi hází clacký pod nohy!!!) autor (F. Sklenář – osobně).

Já nejsem autodidakt (a za to bych se spíše styděl – že jsem nebyl schopen dosáhnout nějakého širšího a vyššího, byť i českých podmínkách ne zcela objektivního, vzdělání!!!). Mám univerzitní vzdělání technického typu a čtení typu Kulhánka mne rozhodně neuráží a nedegraduje. Že nemá v knihách nic nového a revolučního, není pravda – to je ta ubohost tohoto článku, který píše o něčem, co zcela nechápe a nemá podloženo. Jediná pravda celého slintu je, že to není literatura – je to oddechové čtení (ale na skvělé úrovni), na hranici braku (jak to chápe oficiální hodnocení literárních profesorů z UK).

Od svého dětství (od r. 1973) čtu minimálně 50% SF. Odhaduji, že jsem přečetl min. 3-5.000 knih. Doma vlastním cca 1.200 knih (min polovina SF). Myslím si tedy, že mám docela slušné podklady k nějakému hodnocení, ale přesto si to netroufnu (pokud nejsem vyprovokován). O Eduardu Martinovi jsem samozřejmě slyšel (prý měl kdysi docela slušné náklady knih – protože stařenky nevěděly, že je to „SF“, a kupovaly ho) – ale jakožto SF, je to naprosto ubohé. Takže o informaci, že kraluje české SF bych vážně pochyboval. V případě Neffa je situace lepší, ale dnes už neplatí. Ale co je nějaká záměna motoriky Suzuki (či jaké značky to vlastně Kulhánek používá) oproti naprosté ignoranci a neznalosti současného sf proudu v české literatuře!

Už toto své povídání raději skončím. Dalo by se diskutovat o každé větě v článku, ale nemá to smysl. Už z vyznění celého článku jsem téměř přesvědčen, že jste člověk, který je přesvědčen, že jedině jeho pravda je svatá, že je neomylný. Člověk schopný sebereflexe, konstruktivní kritiky a přijetí i cizí pravdy, která je podložena (být i jen plodnou diskusí), je mi daleko sympatičtější a hoden mého obdivu a úcty, byť má jiný názor. Rozhodně netráčí kredit, když přizná pravdu i jinému člověku.

S pozdravem „Jen houšť!“ Josef Giba v.r. (pepa.giba@post.cz)

Spletitá cesta do Fandomu

Ač srdcem sciifista již od samého narození, mé mozkové ústrojí si tento fakt plně uvědomilo až ve chvíli, kdy na začínající TV Nova zhlédlo první díly Star Treku (DS9). Bylo to v posledním roce na základní škole a ještě zhruba rok trvalo, než ve mně treková euforie nabyla takových rozměrů, že už jsem na ni přestávala stačit sama a začala si uvědomovat nutkovou potřebu s někým se o ni podělit. Protože se v mém okolí zjevně nevyskytoval žádný podobně postižený jedinec, zahájila jsem rozsáhlé pátrání po nějaké organizované skupině, která přece zákonitě musí existovat i v tak mrňavé a zastrčené republice, jako je ta naše. Dnes mi mé tehdejší úsilí připadá poněkud úsměvné, obzvlášť když si vzpomenu na své pátrací techniky. Jakožto naprostý angličtinářský analfabet a no-vopečený vlastník bedýnky, které se všude ve světě říká „kompjutr“, jsem pojmy jako „internet“, „surfovat“ nebo „chat“ považovala za sprostá slova, a když na mě z monitoru zablikala dopravní značka „Zákaz zastavení a stání“, nebo hláška „Insert password“, přivolávala jsem odbornou pomoc s jistojistým pocitem, že čelím zákeřnému viru nebo že si můj PC „uvědomil sám sebe ve 2:14 východního času“. (Sledování sci-fi má holt i své stinné stránky.) Je nasnadě, že za těchto podmínek jsem se těžko mohla z webu cokoliv dozvědět, přestože by bylo stačilo jen párkrát kliknout. A tak trvalo další rok, než ke mně dolehly první mlhavé zprávy o klubech jako CZ Kontinuum, Dominion nebo The Neutral Zone CZ, které byly sice trochu z ruky, ale BYLY!

Teprve když jsem se začala smířovat s vědomím, že se za svými vesmírnými souputníky budu muset vydat tam, kam ještě žádný člověk nevzkročil (tedy mimo Brno), usmála se na mě štěstěna a zavedla mě místo do Černé planety, kde jsem bývala častým hostem, do Arrakis.

V Arrakis jsem objevila letáček (tuším, že to bylo někdy začátkem léta 1999), který mě zavedl na slезinu sciifistů do plaveckého stadionu TJ TESLA na Lesné. Tam mě čekalo milé zjištění, že brněňští Trekkies přece jen existují – a zároveň nemilé překvapení, když jsem během soutěžního kvizu zjistila, že mé znalosti jsou v porovnání s ostatními ostřílenými soutěžícími... řekněme „skromné“. Od pádu do deprese mě zachránilo setkání s dalším člověkem (respektive hologramem), který byl na podobné akci taky poprvé a tvářil se podobně vyjukaně – Doktor se mu říkalo.

Tou dobou se ve Vídni schylovalo k Star Trek World Tour a někteří účastníci slезiny se na něj chystali. Nezaváhala jsem ani okamžik a rezervovala si místo v autě, a tak jsem konečně učinila první krok do velkého světa sci-fi.

Po návratu z Vídně se mi celá klubová komunita ztratila z dohledu až do prosince, kdy jsem navštívila DraCON 99, a tam se ke mně doneslo, že se všichni scházejí v Greenwichi. Vyrazila jsem tedy do Greenwichu a od té doby už mě vesměs všichni znáte. **Tai**

A nyní pro pobavení pár faktů, které svědčí o tom, že Picard není sám, kdo musí čelit škodolibým osudovým hrátkám potměšilého Q:

1) Černá planeta (kde jsem po několikaletém pátrání napříč republikou přišla na stopu brněnské sci-fi populace) je 2 ulice od místa, kde bydlím.

2) budova, v níž sídlí Arrakis, sousedí se ZŠ, do které jsem tři roky chodila. Výlohu jsem mlsně okukovala téměř denně, ale dovnitř jsem nikdy nešla, protože nebylo za co nakupovat.

3) místo zdoluhavého hledání sciifistů stačilo zajít k mamce do práce a dát se do řeči s Patricií, která tam dodnes pracuje. To bych ovšem musela tušit, že mám člena Badlandsu přímo pod nosem (ani ne 5 minut od bytu).

4) jsa výtvarně aktivní již od útlého mládí, chodila jsem dva roky (týden co týden) do výtvarky na Smetanovu 8. Je vám ta adresa povědomá? Ano, je to adresa Greenwichu (byl celou tu dobu o pouhá 3 patra níže).

Jak jsem se dostal do SF a Fandomu

Asi tak jako většinu fanů to byla literatura, co mě nakonec přivedlo do Fandomu. U mě to bylo ještě okouzlení technikou, možná proto to byla sága Kapitán Nemo od J. M. Trosky a romány od J. Vernea. To byl stav až do poloviny osmdesátých let, vyplněný pomalým budováním vlastní knihovničky a pravidelnými návštěvami knihovny J. Mahena v Brně. Začátkem osmdesátých let minulého století byl pojem Fandom ještě neznámý. Pokud jsme chtěli do Fandomu, museli jsme si jej vytvořit. V roce 1983 nastal obrat. Můj bratr Honza měl tolik odvahy, že napsal povídku a poslal ji do začínající soutěže „O cenu Karla Čapka“. V té době byla účast v této soutěži vstupenkou na Parcon. Ještě že jsem tenkrát nedělal porotce CKČ. Bratr se vrátil z Parconu nadšený, se spoustou kontaktů a inspirací. V Pardubicích poznal několik Brňáků a založení prvního SF klubu v Brně bylo jen otázkou času. To se stalo 6.12.1983, kdy byl v Domě dětí a mládeže (tehdy Dům pionýrů a mládeže) oficiálně založen SFK NYX.

Otcové (a matky) zakladatelé tedy jsou: Jan Mikuláščík, Pavel Mikuláščík, František Novotný, Robert Spousta, Norbert Holub, Jan Hlavsa, Alice Kotlánová.

Od roku 1984 jsme přesunuli klubové schůzky do kulturního centra Šelepova 1 (tehdy to bylo OKVS – obvodní kulturní a vzdělávací středisko). Klubové schůzky byly každé sudé úterý. Tato praxe nám vydržela až do roku 1990, kdy došlo ke sloučení schůzek všech brněnských klubů. Schůzky opět probíhaly na Šelepce, ale již každé úterý od 18:00. A tato praxe trvá dodnes, pouze místo schůzek se přesunulo do hospody.

V roce 1984 jsem se zúčastnil Parconu osobně a následkem mého víkendového pobytu v Pardubicích bylo 17 ročníků setkání DRACON. První se uskutečnil na začátku prosince roku 1985.

Asistoval jsem coby „porodní dědek“ u vzniku dalších brněnských klubů. Na jaře 1984 vzniká SF klub při VÚV (Výzkumný ústav vlnářský) AF167. V září 1984 zakládá v Brně pí Růžena Sypěnová SF klub Aldebaran při VAAZ. Na jaře roku (konkrétně 12. 5.) 1988 vzniká při SOU obchodním SF klub SOUfan. V roce 1989 si plním jeden ze svých snů – SF Videodílňa.

Pavel Mikuláščík

NYX – zosobněná Noc, nebo bohyně noci, dcera Chaosu, byla ženou svého bratra Ereba, Temnoty. (Slovník antické kultury, Svoboda, Praha 1974). Slovo NYX má svůj původ v antické mytologii. Staří Řekové jím označovali zhruba totéž, co nyní nazýváme Velkým třeskem.

KWARK

9/2005

Fenomén, který bruslí paralelními světy

něn mimo jiné symbolikou Tarotu, konkrétně kartou Mága následovanou Věží. Obě značí konec jednoho a začátek druhého.

Historie a parahistorie

Mimo mystický plán je v obrazech jak vystřížených ze Zemanových fantastických filmů ukryt i příběh historický a pseudohistorický. Talbot propracoval teorii několika paralelních vesmírů, kde se staly věci jinak, takže v hlavní dějové linii se rojalisté v Anglii snaží svrhnout tmářského Cromwellova potomka a vzkřísit osvícenou monarchii. Za tím vším tahá za nitky nad-paralelní strana Rozkolníků snažící se zničit svět. A té se může postavit jen a pouze agent dobra Luther Arkwright.

Pochopitelně není sám. Pro české čtenáře je zajímavá postava Oktabriany, kterou napůl stvořil a napůl ukradl Čech Petr Sadecký. Jeho postava se později stala jakýmsi společným vlastnictvím komiksového univerza a dříve či později se vždy odněkud vynoří. I zde hraje důležitou roli.

Brian Talbot na počátku osmdesátých let stvořil komiks, který určil nový směr pro následujících dvacet let.

Je zvláštní, že Talbot pochází z Británie, kde v době, kdy se svým příběhem přišel, komiks jako takový prakticky neexistoval a pouze se vozil z USA. Jako většina kreslířů začínal Talbot u časopisových stripů, ve kterých se také vůbec poprvé objevila postava Luthera Arkwrighta.

Byl to spíše jeho předobraz, možná jeho já z jiné paralely, jeho pouhý odraz. Paralely, zajímavé literární téma objevující se v sedmdesátých letech více než hojně. Talbot na nich svůj příběh sice také postavil, ale jak sám říká, nechal se inspirovat Moorcockovým pojetím, které má své fanoušky ještě dnes.

Komiks jdoucí novou cestou

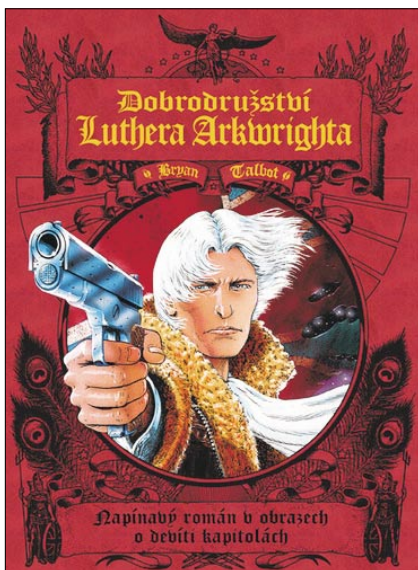
Zvláštní byla také Talbotova odvaha pustit se zcela novou cestou. Tedy novou... Sám kreslíř svoje počínání popisuje: „Místo abych použil americkou zkratkovitou techniku (zde mluví o 70. a 80. letech), použil jsem ilustrativní styl odvozený z viktoriánských leptů, Hogartha, Dorého a dalších evropských kreslířů...“

Právě proto tvoří stránky knihy propracované kompozice, které spojují staré s novým v takové míře, že komiks je těžko zařaditelný do nějakého časového období. Podobně jako příběh i kresba jakoby cestovala v čase. Chvilí připomíná dobu svého vzniku, jiné pasáže stylem vypadají jako nakreslené loni a další jsou reminiscencí konce 19. století. A tak je to s celým Arkwrightem.

Postmoderní skrývačka

Ač byl postmodernismus teprve v plenkách, Talbot se svěří, že byl s to zanést do příběhu každou knihu, kterou přečetl. Výsledkem mohl sice být dort Pejska a Kočičky, ale stal se pravý opak. Příběh je sepjatý, hutný a stále dobře pochopitelný, a k tomu je nanejvýš zajímavý.

Téma je nadčasové podobně jako kresba. Jedná se o příběh příchodu nového mesiáše, jenž má zachránit ne jeden, ale celý soubor světů tvořící propojený celek. Talbot se však neuchyluje pouze k tradici křesťanské, ale navazuje i na východní filosofie a okultní vědy. Symbol znovuvzkříšení je zde umoc-

Smrtí to nekončí

Luther je skvěle napsaná postava utápějící se první polovinu příběhu v drogách a alkoholu, aby nemusel čelit svému osudu. Když jej přijme, znamená to pro něj smrt, která však může znamenat vykoupení a (v souladu s filosofií) přerod ve vyšší bytost. V porovnání s vizuálním i literárním dojmem působí Neo z kultovního 3D Matrixu všedně a ploše.

Díky Lutherovi Arkwrightovi se mohl komiks dostat mezi uznávaná média a pomalu ale jistě opustit potupnou škatulku čtiva pro děti. I díky němu mohl Alan Moore vydat svoje Strážce a mohl být pochopen. Talbotův komiks se dočkal řady ocenění a reprintů (vychází stále znovu i v posledních letech). O to více nás může těšit, že české vydání je snad první, které naplňuje autorovu vizi.

Knížní artefakt

Velkoformátová kniha v imitaci červené kůže tvoří artefakt, který potěší každého milovníka knih. Díky velikosti vyniknou i detaily, které nebyly nikdy předtím vidět, sám Talbot se o českém vydání vyjadřuje v superlativech. A jsou to právě ony detaily, které tvoří z Arkwrighta výjimečnou knihu. Hledání narážek a skrývaček v ní je snad ještě zábavnější než v Moorově knize Z pekla o Jackovi Rozparovači. Luther Arkwright je horkým kandidátem na nejlepší komiks roku 2005.

Richard Klíčník

Bryan Talbot: Dobrodružství Luthera Arkwrighta, Comicscentrum (Praha 2005), překlad Dana Krejčová, cena 999 Kč.

Harry Potter a Ohnivý pohár

Prý je to ten nejtemnější z dosud natočených dílů.

Prý je to nejlepší Potterovská adaptace.

Prý to vůbec není pro děti.

Prý to prostě nemá chybu.

Mám sklon se k zaručeným fámám stavět rezervovaně, ale ta poslední mě zaujala: Prý je nejlepší si na to zajít a udělat si vlastní názor.

Koneckonců – proč ne?

Po obvyklé dávce reklam a trailerů se na plátně objeví logo WB v 3D verzi a vpadáme rovnou do Harryho zlého snu. A pak už se hrne jedna akční scéna za druhou – přenášedlo, famfrpálový stadion, oslavy po utkání (mimočodem, výsledek se vůbec nedovíte) a najednou... panika a Voldemortovo znamení na obloze.

Pak střih a jsme v Bradavicích. S Harrym a jeho spolužáky mimo napětí ze soutěže a z nevysvětlitelných podivných příhod cloumá taky puberta, což přináší příjemné odlehčení dramatických událostí.

Tempo zvolní, možná bylo potřeba rozdýchat ten přepálený začátek. Děj plyne po hlavní linii knihy, mnohé méně podstatné zákruty jsou v zájmu udržení snesitelné délky vynechány, ale tady to zatím ještě nevadí. Ovšem s postupujícím časem se to mění a některé vynechávky přispívají k tomu, že se děj dostává nadosah hranice srozumitelnosti, o logice radši ani nemluví, protože tou neoplývá ani knižní předloha. Kráčení také zcela odstranilo smysluplnost některých postav. Nejmarkantnější je to u vlezlé novinářky Rity Holoubkové, jejíž role v knize je dost podstatná, ale ve filmu je postavou sice efektní, ale zcela zbytečnou a jejím vynecháním by nedošlo k žádné škodě.

Když pak nakonec dospěje film ke svému více než otevřenému konci, nezbyvá než bilancovat předem zaslechnuté fámy.

Film je opravdu temný, odpovídá tomu i barevné ladění, kdy se většina scén odehrává v šeru, v dešti, mlze nebo aspoň večer za umělého osvětlení. Mnoho důvodů k optimismu tentokrát přece není. O dramatické scény není nouze, hrdinové jsou také už dospělejší, tak je možno je vystavit i situacím, do kterých by se v mladším věku jen těžko mohli dostat.

Rozhodně to není film pro předškoláky. Alespoň na našem představení menší děti, které rodiče na tento film vzali, polovinu času profňukaly a proječely strachy. Teenageři si naopak vychutnali své vrstevníky do poslední drobninky a ti z dospělých, kteří ještě nezapomněli, jak je takové dospívání otravné, si to užili také.

Využití digitálních triků je působivé, i když některým scénám by asi prospělo prostříhání na úkor doplnění (či neodstranění) některých sice méně akčních, ale pro děj podstatných událostí. Ale to je moje obvyklá výtka k filmovým adaptacím knih, takž ji nemusíte brát tak úplně vážně. Ostatně, co by to

bylo za film o kouzelnících, kdyby se tam nepředvedla nějaká pokud možno efektní a dramatická kouzla, že?

Pokud se týká převedení knihy na plátno, nejsem si jistá, zda je vůbec možno srovnávat úroveň předchozích filmů s tímto, už vzhledem k tomu, že se scénárista musel vyrovnat s tím, jak do únosné délky filmu vtěsnat knihu téměř dvojnásobného rozsahu než byly ty předchozí. Výsledkem je příběh, který z knihy vychází, drží se jejího ducha, ale jak již bylo předesláno, nut-

nost krácení a vynechávání poněkud narušila jeho celistvost. Navíc, jak pronesl cestou z kina jeden kamarád: Celá ta složitá konstrukce s tím, jak dostat Harryho na hřbitov prostřednictvím soutěže je zcela pomýlená a příliš snadno ovlivnitelná náhodou. A přitom to šlo rychle a elegantně vyřešit pomocí jednoho fingovaného dopisu, kterým by ho na hřbitov pozval třeba Sirius Black. Jenže o čem by pak celý příběh byl, že ano?

Z těch vynechávek by snad šly oželet téměř všechny, ale jedna je dost velkou vadou na kráse: Když z Azkabanu unikl Sirius, strnul se neskutečný povyk a pronásledování. Tak proč teď najednou Barty Skrk nikomu nechyběl? Já vím, všichni mysleli, že zemřel – jenže právě o tom není ve filmu ani slovo.

Herecké výkony je nutno ocenit. Daniel Radcliffe prakticky nezmiří ze záběru, což mu dalo možnost se definitivně znemožnit, ale nestalo se tak. Už se nechová jako loutka na provázku, ale dokáže i hrát i výrazem tváře. Z dospělých největší kus práce odvedl Brendan Gleeson jako Pošuk Moody a byl to výkon velmi zdařilý. Michael Gambon jako Albus Brumbál je chápavý, moudrý a rozhodný tam, kde má být. Miranda Richardsonová pojala Ritu Holoubkovou jako křížence Madonny a pavlačové drbny – k první jí chybí kuželovitá podprsenka a ke druhé natáčky, smeták a šátek. Ostatní mají příliš málo prostoru na to, aby se mohli nějak výrazněji projevit. Vlastně ano, všimli jste si, jak pohledná mladá dáma se stává z Emmy Watsonové?

Co tedy říci na závěr?

Přestože si nemyslím, že se tvůrcům podařilo vyhnout se všem úskalím, které před ně téma postavilo, celkový dojem z filmu je příznivý. Jen mě mrzí, že i když jsou v distribuci údajně tři kopie s originálním zvukem, do Brna se nedostala ani jedna z nich. A druhá věc, která pro změnu padá na hlavy vedení multiplexu, je nepochopitelná čtvrt hodinová přestávka v polovině filmu.

Zdena HT

Harry Potter a Ohnivý pohár, 2005, režie: Mike Newell, scénář: Steven Kloves, hudba: Patrick Doyle, John Williams, Hrají: Daniel Radcliffe, Emma Watsonová, Brendan Gleeson, Michael Gambon, Rupert Grint, Miranda Richardsonová, Robbie Coltrane a další.

Časem s vědou — listopad: Z událostí, které změnily náš svět

V listopadu 1665, skryt před morem na rodném venkově, mladičká Isaac Newton poprvé použije diferenciální (řikal mu metoda fluxí) a integrální (metoda kvadratur) počet. Po návratu to jen tak mimochodem oznámil kolegům a žákům v Cambridgi, ale písemně publikoval až 1687, tři roky po Němci Leibnizovi, což posléze rozpoutalo jeden z nejznámějších sporů o prioritu v historii vědy. Obecně vzato, infinitezimální počet je asi největší výtěžek matematiky po objevu funkce.

Boloňský anatom Luigi Galvani si v listopadu 1780 všiml, že pitvané žabí stehýnko položené na plechové desce sebou cukne pokaždé, když se jeho nervů dotkne skalpelem. Přes deset let pak, „veden neuvěřitelnou horlivostí a touhou“, tento jev studuje, než v roce 1791 uveřejňuje vysvětlení: může za to živočišná elektřina. „Kéž by tyto mé řádky podnítily nej-přednější učence, aby v mých pokusech pokračovali,“ doufá přitom... Stalo se. První byl Volta s galvanickým článkem, pak Faraday s elektromagnetickou indukcí...

V listopadu 1895 pozdě večer si profesor würzburgské univerzity Wilhelm Conrad Röntgen v rámci studia vysokonapěťových vakuových trubíc všimne, že stínítko na sousedním stole světélkuje. A když badatel náhodou nastaví před stínítko dlaň, nevěří vlastním očím. Přivede tedy prvního člověka, kterého v budově najde – je to biolog. Ten téměř zděšeně konstatuje: „To, co vidíme, jsou kosti vaší ruky...“ Až po sedmi

tydnech ověřování Röntgen zveřejní objev neviditelného pronikavého záření (nazve je paprsky X, ovšem velmi brzy zdomácení pod názvem rentgenové záření). Tím vyvolá vpravdě řetězovou reakci dalších revolučních objevů (počínaje radioaktivitou za čtvrt roku).

Odvacet let později v listopadu 1915 na zasedání Pruské AV předkládá Albert Einstein konečnou verzi gravitačního zákona, zahrnujícího vzájemnou souvislost hmoty, prostoru a času. Vznikal osm let, z nich rok a čtvrt v Praze. Tento největší intelektuální výkon jednotlivce v přírodních vědách otevřel začátek nové fyziky s nedozírnými následky (expanze vesmíru, velký třesk, černé a červí díry atd.). V rámci roku fyziky se tomu dokonce i denní tisk věnoval poměrně hodně.

Stejný den 25. listopad, stejný rok 1915, stejné místo Berlín. Na schůzi Německé společnosti orientální přednáší nepřilíš známý soukromý docent vídeňské univerzity a bibliotekář její knihovny Bedřich Hrozný. K úžasu přítomných odborníků jako první na světě podává překlad (mělo by se říct spíš vyluštění) starého klínopisu, kterým psali Chetití! (Později ještě identifikuje chetitštinu jako nejstarší známý indoevropský jazyk a vypracuje její gramatiku.) Pro svět se zrodil obor chetitologie.

František Houdek

Místostarosta Prahy 4 V. Soukup čelí žalobě

Neuplynuly ani čtyři měsíce od doby, kdy musel kvůli nevyjasněnému původu peněz na koupi svého bytu opustit funkci bývalý starosta Prahy 4 Zdeněk Hovorka (ODS), a vedením nulselské radnice otrásá další skandál.

Místostarosta Václav Soukup (ODS), který byl do funkce zvolen po personálním zemětřesení na úřadě koncem letošního června, je obžalován z porušení autorského práva a milionové škody.

Soudnička - pokračování příště

Své skutky bude muset vysvětlit 18. října před Obvodním soudem pro Prahu 4. Jeho bývalý dlouholetý kamarád a kolega ve vydavatelském podnikání, nyní svědek u soudu, Egon Čierny obviňuje Soukupa ze zpronevěření tiskových podkladů série knih Královská krev od Raymonda Feista a knihy Vládci strachu od známého českého autora Jiřího Kulhánka.

„Jednáním pana Soukupa, vydáním knihy Vládci strachu, vznikla společnosti United Fans, a. s. (UF), škoda ve výši 397,5 tisíce korun,“ uvedl Čierny. Dodal, že u knihy Královská krev přišla společnost dokonce o 626,5 tisíce korun. A to není vše. Celý příběh začal ve chvíli, kdy se stal Václav Soukup předsedou představenstva společnosti UF. „Zjistili jsme, že nás tuneluje, a v prosinci 1998 jsme jej z čela společnosti odvolali a v únoru roku 1999 podali trestní oznámení,“ sdělil Právu Čierny. Konstatoval, že státní zastupitelství tehdy doporučilo, ať řeší případ občanskoprávní cestou.

Jediné, co podle něj zůstalo jako trestný čin, je porušení autorského práva. Celkové škody přitom vyčísľuje na čtyři milióny korun, doložený je ale jen jeden. Samozřejmostí je podle Čierného, že by měl místostarosta abdikovat na svou funkci. Jako žalující strana vystupuje státní zastupitelství pro Prahu 4.

„Přezkoumáním spisového materiálu došel státní zástupce k závěru, že došlo ke spáchání trestného činu, a tak ve věci podal letos na jaře obžalobu,“ řekla Právu Blanka Valsamisová ze zastupitelství. Sám Václav Soukup, který působí i jako jednatel nakladatelství Wales, přes nadstandardní snahu Práva jej kontaktovat zvolil polohu mrtvého brouka.

Obžalobu musel jít ve středu vysvětlit na kobereček nadřízenému, starostovi Prahy 4 Bohumilu Koukalovi (ODS). Ten prý před tím, než se na něj Právo s případem obrátilo, vůbec nic o žalobě na svého zástupce netušil. „Měli jsme politické jednání a zeptal jsem se ho na to. Odpověděl, že se k tomu zatím nechce vyjadřovat,“ řekl starosta Právu. Soukupa se snaží hájit slovy, že jeho případný prohrěšek jde mimo radnici a veřejné prostředky. „Může to být etická záležitost a vyznávám presumpci nevinu. Uvidíme, až motyka spustí, jaké stanovisko zaujme on i já,“ doplnil.

Na presumpci nevinu poukázal i primátor Pavel Bém (ODS): „Nicméně, jestliže se obžaloba prokáže, pak určitě musí funkci opustit.“

Tereza Čapková/Právo

Adam Wisniewski-Snerg: Robot

Robot BER-66 je Mechanismem vyslán do podzemního krytu, aby zmařil další pokus zde ukrytých lidí uniknout z dokonale zabezpečené pasti. Mechanismus mu ale nedává jednoznačné příkazy, vybavuje ho lidskými emocemi, mezi nimi nejistotou. Jen jedno ví BER-66 jistě: až splní svůj úkol – o jehož zadání nemá tušení –, bude zničen.

Podzemní kryt je přeplněný – lidmi i podivnou hmotou, která omezuje jeho prostory a ve své průzračnosti zachovává jako sochy postavy, které již nestihly dokončit pohyb. Boj o jídlo, boj o prostor, boj o život – a také boj o poznání, to je zdánlivě nekonečná smyčka, do které se dostal hrdina tohoto románu.

Nechápe, proč po krátké mezihře, kdy nahradí mechanika-pilota podzemního krtka (podaří se mu to zařízení zničit v rekordní době), náhle mění svoji identitu. Jako fyzik Net Porejra hledá odpověď na mnoho otázek – ale jen některé trápí i ostatní obyvatelé krytu. Je opravdu robotem vyslaným Mechanismem do krytu? Nebo má jen pozměněné vzpomínky? Proč se na podlaze jedné místnosti pomalu, ale nezadržitelně valí koule, jejíž váhu ani nedokáže odhadnout? Těch *proč* stále přibývá.

Net s kyslíkovou lahví a radiální pistolí pronikne podivným průlezem do města nad nimi, tam, kam mířil i krtka. *Tam* je ale vše proti jeho plynutí času nepředstavitelně zpomaleno, létá hustou a pro něho nedýchatelnou atmosférou, pomalu poznává tuhle úplně jinou fyzikální realitu – ovšem za cenu životů několika soch, ve které se obyvatelé města proměnili.

Atmosféra v krytu také houstne – nikoliv ovšem fyzikálně, ale psychologicky. Velitelé jednotlivých částí krytu se snaží ovládnout zbytek, Net se setkává s tajemstvími a záhadami. Potká ženu, ale když se s ní setká podruhé, ona má již zcela jinou identitu a na Neta si nepamatuje. Několik dalších lidí také pravidelně podniká výpravy do města-neměsta, v krytu se dějí podivné věci, které Neta znepokojují. Jakou mají souvislost s Mechanismem?

Přestože prostředí, v němž se román odehrává, je naprosto vně naší reality, rychle vtahuje čtenáře do svých tajemství a di-

lematů. Jaký je účel krytu a města? Kdo je stvořil a proč? Jakou úlohu v něm hrají lidé? Existuje vůbec nějaký Mechanismus? Co se vlastně stalo v těch několika minutách poplachu, kdy lidé zaplnili podzemní kryt?

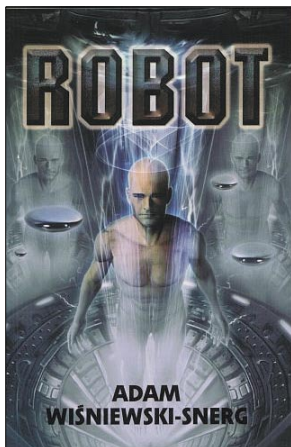
Adam Wisniewski-Snerg předložil už v roce 1973 svým čtenářům hlavolam, proti kterému je Rubikova kostka jednodušou šedou nudou. Otazníky, tajemství, náznaky, odpovědi vedoucí k hroznu dalších otázek – to je hlavní osa tohoto románu. Akce plyne spíše pozvolna, aby autor mohl stavět a bořit záhady, představy a teorie, které na čtenáře valí ze všech stran. Na závěr tu máme filozofickou etudu na téma vztahu lidí, zvířat a rostlin – a pak následuje finální scéna, kontrarpunkt, který nám zůstane v hlavě jako ozvěna ještě dlouho poté, kdy knihu odložíme.

Robot byl v Polsku vyhlášen nejlepším poválečným románem – v zemi, kde si čtenáři zvykli konzumovat neředěného Lema, mne to ani neudivuje. I Wisniewski-Snerg se tu dotýká myšlenek, které Stanislaw Lem často rozvíjel, jenže na rozdíl od svého vzoru tu spíše klade otázky než formuluje odpovědi – to nechává na čtenářích. Volí k tomu navíc metodu kontrastů – změny identity, dveře dnes a zítra vedoucí do zcela jiných prostor, odlišné plynutí času, obrácení rolí. Mírně řečeno: není to jednoduchá odpočinková literatura, vyžaduje soustředění a klid a možná i občasné odložení, abyste si mohli uspořádat myšlenky a přemýšlet o otázkách, které v knize zabírají snad více místa než tiskařská čerň.

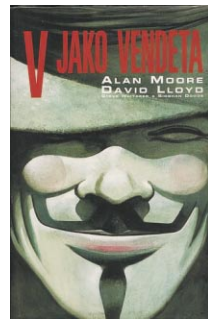
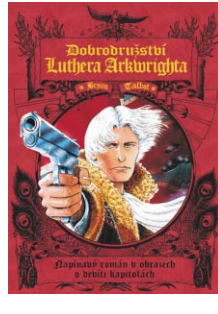
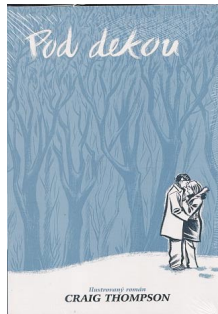
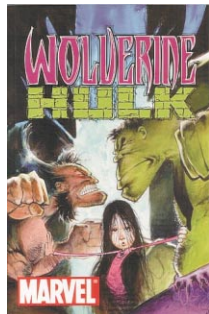
Více než třicet let po svém vzniku román *Robot* zůstává stále fikcí a otazníkem, za tu dobu jsme se nedostali ani o kousek blíž k odpovědím na otázky v něm položené. Možná jsme více připraveni vnímat úvahy, které nám autor v závěru předložil, ale stále zůstává výborným dílem.

Pagi

Adam Wisniewski-Snerg: Robot, překlad: Pavel Weigel, obálka: Jan Patrik Krásný, grafická úprava Dagmar Krásná, Laser-books, edice PODÍL, 2005, 276 stran, 179 Kč, brožovaná, ISBN 80-7193-203-5

Komiksy v redakci - doporučujeme

Divadelní představení *Růže pro Algernon*

Nemá snad ani smysl blíže se zmiňovat, o čem je tato slavná sci-fi povídka Daniela Keyese. Protože se jedná o klasiku žánru, každý, kdo se považuje za součást fandomu, to právnickou terminologií řečeno „ví nebo by vědět měl“. Podstatnější je spíše to, že se stala někdy velkou výzvou a jindy velkou inspirací. Není to ostatně tak dávno, co jsme si mohli na Sardenu přečíst povídku, jejíž pointu nemohl pochopit nikdo, kdo „*Růže pro Algernon*“ nečetl. I takový velikán, jako sám Isaac Asimov, se o „*Růžích pro Algernon*“ kdysi vyjádřil jako o něčem, co vždy toužil napsat, a řekla bych, že v tomto názoru nezustal osamocen. Není tak divu, že se „*Růže pro Algernon*“ staly výzvou také pro filmaře a dramatiky. Nevím přesně, kolikrát byla tato povídka zfilmována, v naší televizi bylo možné vidět pouze kanadskou verzi natočenou relativně nedávno. Stejně tak bylo jen otázkou času, kdy se někdo pokusí o její převedení na divadelní prkna.

U nás se tohoto úkolu zhostil divadelní spolek Kašpar, za základ si vzal její překlad Oldřicha Černého, který zdramatizoval Petr Hruška. A nejen podle mého se jim to podařilo dokonale. Od roku 1993, kdy byla tato hra uvedena poprvé, na ni recenzenti pějí jen chválu. Např. MfD hned po premiéře 10. 2. 1993 uvedla, že „spolku Kašpar se povedl přesný zásah – téma rezonující s dobou a zasahující diváky na tom nejcitlivějším místě.“ Ovšem i bez ohledu na názory novinářů se velmi rychle „*Růže pro Algernon*“ staly vůbec nejúspěšnější hrou tohoto divadelního spolku v celé jeho historii, za 12 let, kdy se nepřetržitě hraje, proběhlo již **přes 500 repríz** a Kašpaři se rozhodně nechystají na její derniéru. Jen během letošního října hráli několikrát (v neděli 2. 10., v úterý 11. 10., v pátek 21. 10. a ve čtvrtek 27. 10.) a podobný počet repríz můžeme určitě očekávat i v prosinci.

Zcela nepochybně má na závratném úspěchu této hry u diváků hlavní podíl **Honza Potměšil** v roli Charlie Gordona. Je možné, že zpočátku na „*Růže pro Algernon*“ lidé do Divadla v Celetné chodili především ze zvědavosti, aby se podívali na ten *experiment*, jestli člověk na vozíčku může vůbec hrát divadlo. Ovšem to, že je představitel hlavní role ochrnutý, divákovi málem nedojde – kdo o jeho autonehodě neví a nepřečte si to pořádně ani v programu, ničeho si nevšimne, protože invalidní vozík a vůbec nepohyblivost hlavního hrdiny nepůsobí nijak rušivě. Naopak musím napsat (a to rozhodně nikoli proto, že je Jakub můj spolužák), že jsou režisérem **Jakubem Špalkem** naprosto mistrovsky zasazeny do děje. Sám Špalek a jeho kolegové připouštějí, že jedním z hlavních důvodů, proč pro své nové divadelní představení před více než deseti lety zvolili právě dramatizaci této povídky, byla snaha hrát takovou hru, ve které by dali šanci kamarádovi Honzovi vrátit se k normální herecké práci a přestat se tak trá-

pit svým postižením. Možná se domnívali, že pro začátek mu pomůže kromě toho, že jeho postižení bude vypadat, jako že do děje patří, i to, když se nebudete muset soustředit na příliš mnoho kolegů na jevišti a o to více se bude věnovat vlastnímu výkonu. Snad i proto zvolili právě něco tak komorního rázu, jako jsou *Růže pro Algernon*. Jako povídka je psaná ich formou deníkových záznamů, čehož se dalo skvěle využít i při jejím převedení do podoby divadelní hry – na scéně se za celé představení vystřídají pouze čtyři postavy, které tam navíc jen málokdy jsou všechny pohromadě.

Tímto smělým tahem se ale Špalkovi a spol. povedlo ovšem mnohem více – poskytnout svému kolegovi prostor pro hotový herecký koncert, kterého on využil beze zbytku. Potměšil (jak sám připouští) nabídku na tuto hlavní roli – kterou snad lze označit za jednu z jeho životních – považoval zpočátku za nějaký vtíp nebo snad bláznivý nápad, který nemůže nikdy vyjít, a vlastně musel být k prvním zkouškám nucen. Naštěstí pro nás všechny se ale nutit nechal a dnes Charlieho hraje doslova jako o život.

Nelze samozřejmě ani náhodou tvrdit, že představitelé ostatních rolí (Eva Elsnerová nebo Markéta Coufalová jako **slečna Kinianová**, Tomáš Karger nebo Petr Lněnička jako **Dr. Strauss** a sám režisér Jakub Špalek alternující roli **Dr. Nemura** s Petrem Vobeckým) nejsou dobří, ve čtyřech lidech nelze hrát dobré divadlo, pokud všichni herci nejsou výrazně nadprůměrní a nepodávají skvělé výkony, ještě navíc při tak minimalistické scéně a výpravě, jakou hra v Divadle v Celetné má. V podobném případě žádné bombastické kostýmy, přezdobené kulisy a jiné

efekty neodvedou pozornost diváků od případného chabého hereckého projevu, takže do své role musejí dát všichni maximum, což samozřejmě taky činí. Ovšem výkon Honzy Potměšila je všechny zastíňuje, jen s velmi mírnou nadsázkou řečeno Charlie, ač na vozíčku, se nad nimi všemi tyčí jako Everest – kdyby hrál tu stejnou roli v jiném divadle a s jinými hereckými partnery (kteří by byli pochopitelně alespoň průměrně dobří herci), stále by to ještě byly *tyto* „*Růže pro Algernon*“, zato bez něj by to bylo úplně jiné představení. Nevím, jestli horší nebo lepší – třeba časem tuto hru uvede i jiné divadlo a budeme pak moci srovnávat –, ale určitě jiné. A mně se zatím nesmírně líbí právě toto. Odvažuji se tvrdit, že kdyby „*Růže pro Algernon*“ v Divadle v Celetné mohl vidět jejich autor (a rozuměl by čes-

ky), asi by dramatizaci své povídky těžko něco vytkl. Kdo má šanci se aspoň občas dostat do Prahy a ještě pořádně tuto hru v Divadle v Celetné neviděl, měl by to tudíž urychleně napravit.

Více informací (včetně dat dalších repríz této hry) na www.divadloceletne.cz. **Scarlett**

DOGMA

Tyto řádky píše 23. prosince, a před Vánoce, jak je známo, se nic nestíhá. Proto úvodník nebude o tom, co jsem viděl či kde jsem byl, ale co teprve uvidím. Na dny volna mám naplánovaný snímek *Ďábelský Santa*, jinak DVD od firmy Magic Box. Pojednává o tom, že před tisíci lety Satan prohrál sázku a musel dělat hodného Santu a nosit dárky. Nyní však lhůta uplynula a Satan může (u)spořádat Vánoce podle svého...

Dodatečně, ale přece přejí svým čtenářům (a odpustím si trapně vousatý fór, že oběma) co NEJklidnější svátky a najmě pak peníze, zdraví, štěstí a Dogma po celý rok 2006. A na závěr detail z traileru *Ďábelského Santy* (jde o dialog mezi dvěma malými kluky):

„Santa zabíjí děti!!!!“

„A to i ty hodný???“

Mrtvá nevěsta Tima Burtona

Nesmělý budoucí novomanžel rodiči smlouvaného sňatku zkazí při zkoušce obřadu, co se dá, a tak odejde v noci do nedalekého lesa, kde při návciuku nasadí prsten na větvíčku připomínající ruku. A ona to není větvíčka, ale kostěná ruka zavražděné

nevěsty, kterou ovšem nepřešla touha po sňatku a začne se domáhat splnění přednesené slibu. Svět živých i záhrobí má tak co do činění s poněkud nerovným párem. A to je tu ještě původní snoubenka a její rodina.

Noční můra před Vánoci u nás nebyla nikdy masově promítána, takže přímé srovnávání, kterému by se jinak nedalo vyhnout, můžeme hned přeskočit. Doplním tedy jen historický úvod – režisér Tim Burton byl po škole zaměstnán u Disneyho a zde také stvořil svoji krátkou loutkovou poctu starým hororům *Vincent*. O několik let později už jako úspěšný režisér *Batmana* mohl realizovat svůj další vysněný projekt – *Noční můru* před Vánoci, jejíž pracnou režii ovšem přenechal svému kolegovi Henrymu Selickovi. Teď se tedy k animaci loutek vrátil a v druhém titulu, který nese jeho jméno v názvu, už trpělivě vysedával i na režisérské židli. Ještě je na místě poznamenat, že animace loutek je v zámoří technologií ve filmech spíše nezvyklou.

Mrtvá nevěsta nás v prvé řadě jasně přesvědčí, že i v době počítačové animace má tato klasická technologie co říct. I přes rostoucí výkony počítačů, reálnost a materiálnost objektů a postav je stále v klasickém filmu znát. Zde navíc bylo zvoleno

Ano, zabíjejte děti, a to i ty hodný, protože jinak bude každým rokem v obchodech před Vánoce narváno víc a víc. A to nechť je dogma čísla.

BIBBI – TAJEMSTVÍ MODRÝCH SOV – strašný německý pokus týl z úspěchu Harryho Pottera. Sice ne televizně levnej, ale zato televizně blbej a plnej šerednejch německejch ženskejch.

KLETBA BRATŘÍ GRIMMŮ – výpravná efektní podívaná s vlažným finále z rodu Van Helsinga či Ligy výjimečných.

KOUSEK NEBE – další bolševickolágrovská podívaná podle povídky Jiřího Stráského. Vytríbenost Bumerangu se však bohužel neopakuje, i přes erotickou scénu a popravu je to celkem nuda.

V MOCI DÁBLA – překvapivě působivý vymítačský horor kombinovaný se soudním dramatem. Představitelka posedlé je skvělá a lidští démoni ještě lepší. **Filip Gotfrid**

no dosti velké měřítko loutek, kvůli možnosti zabudování mechanismů do hlav loutek, díky nimž mají bohatou škálu mimických výrazů. To se dříve pracně a mnohem nepřesněji řešilo sadou výměnných hlav či obličejů. Propracovaná mimika je

Františka Velinská jako Mrtvá nevěsta na Fenixconu

skutečně nepřehlédnutelná, stejně jako nutnost skutečně detailního zpracování rekvizit a interiérů. Zároveň je vše silně výtvarně stylizováno, proporce živých postav jsou dokonce grotesknější než u bizarních obyvatel záhrobí. Stejně jsou zde barevně odlišeny i oba světy. Celek pak dle očekávání velmi dobře doplňuje hudba Daninyho Elfmana, včetně několika písňových vstupů, na kterých se zpěvem podílel i skladatel – kromě klasicky melancholicko-hororové je zde v kontrastu i třeba živě swingující sound mrtvé kapely. Výsledek je velmi působivý, a i když těsně před finále snímek trochu ztratí tempo, propást ho na velkém plátně by byla promarněná příležitost. Hlavní postavy působí jako živé (i pokud přísluší k záhrobí), v strašidelnějších pasážích se budete skutečně bát a naopak u svižnějších hudebních čísel si budete podupávat do rytmu. Do našich kin je film uváděn s titulky, takže si užijete původní hvězdné hlasové obsazení (Johnny Depp, Helena Bonham Carterová, Christopher Lee), příběh koneckonců není žádná pohádka pro děti (pokud nebydlí u hřbitova), ale líčí hrůzy a radosti stavu manželského.

Orig.: *Tim Burton's Corpse Bride* (USA 2005)

Marvin

Kletba bratří Grimmů – pocta pohádkám

Slavní bratři Grimmové, Jacob a Wilhelm, putují od města k městu a vymítají démony, duchy a čarodějnice za tučný honorář od pověřivých německých spoluobčanů. Nikdo z nich netuší, že si tyhle nadpřirozené bytosti vytvářejí Grimmové sami s vydatnou pomocí lehce přitroublé dvojky Daxe a Letorca. Okupační osvícená francouzská vrchnost, prezentovaná Napoleonovým generálem Delatombem a jeho pravou rukou, odborníkem na mučení Cavaldim, však ví svoje a když se v jedné vesnici v durynských lesích začnou ztrácet děti, okamžitě přinutí „Grimm tým“ odhalit pravděpodobnou další bandu podvodníků. Jenže tentokrát je realita plná kouzel a šarlatáni Grimmové budou muset nasadit své životy a duše proti starobylému zlu, a to navíc ve stínu gilotiny, čekající opodál.

Kletba bratří Grimmů je podle mne výborný film, to říkám rovnou. Soubor vize Terryho Gilliana a peněz bratrů Weinsteinových, resp. Miramaxu, který na půl roku podržel v šuplíku první verzi, jenom prospěl finálnímu střihu. Každý, kdo něco kdy tvořil, ví, že skvělé dílo nejlépe dozrává, když na něj pozapomenete a ještě jednou (či víckrát) ho po čase přetvoříte. Samozřejmě jsou k tomu nutné dvě věci – že jste už napoprvé udělali kvalitní práci a že máte opravdový talent. Terry Gilliam měl navíc ještě hlad po filmování, neboť nic nedotočil už sedm let (před třemi lety měl při donu Quijotovi víc smůly než obvykle).

Vizuální stránka je ve všech Gilliamových snímcích velmi podstatnou částí výsledného efektu, zde se navíc snoubí s výborně vystavěným příběhem. Jsou filmy demytizující, které uchopí legendu a rozeberou ji na realitu (např. Truman Show), a filmy pohádkové od začátku do konce. Kletba Bratří Grimmů je jako sinusoida – v prologu předvede drsnou realitu, vzápětí rozehraje nádherně šestákovou pohádkovou šou, pak se opět navrátí do reality, ve které ovšem již od počátku buduje propracovaný mýtus s přímo detektivním zaujetím. Realitu a fikci také představují oba bratři, mladší Jacob (k nepoznání změněný Heath Ledger), neprakticky vyhlížející potrhlý vědec a snílek, a starší Wilhelm (Matt Damon), pragmatický podnikatel a schopný šoumen a manipulátor. Nedílnou součástí příběhu

jsou nejrůznější pohádky skutečných Grimmů, tedy sesbírané německé lidové pohádky, které počestně známe i my (např. Jeníček a Mařenka nebo Červená Karkulka). Skvěle si ve filmu zablbnul velký Cavaldi Peter Stormare a skoro stejně se uvedl i Gilliamův veterán Jonathan Pryce jako generál Delatombe.

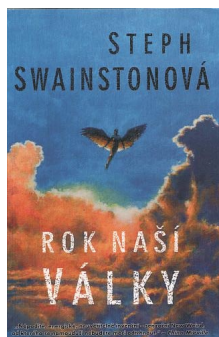

Hlavní ženskou roli vesnické bojovnice Angeliky dostala neznámá Lena Headey a zhostila se jí dobře, škoda jen, že prokletá královna Monica Bellucci nedostala víc prostoru ke hraní. Menší role vesničanů, Francouzů a pochodující flóry už zůstaly na bedrech českých herců a komparsistů, největší roli měl Tomáš Hanák coby vlkodlak, bohužel byl poněkud mdlý, výrazově nejměšnější byl „starý mlynář“ Miroslav Táborský, který si krásně zakvílel v první třetině filmu.

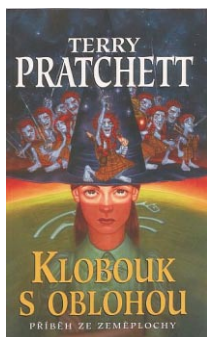
Film je to laskavý i krutý, drsný v detailech, avšak plný humoru i v těch nejvypjatějších momentech. Když se už začínáte bát o své hrdiny, nastane úsměvná situace, která thriller trochu shodí, ale film se hned zase vrátí do akčního tempa nebo připomene těžký život vesničanů i dobrodruhů. Je to i o lásce, ale netopí se v sentimentu, není jen o lásce muže a ženy, ale o lásce bratrské nebo otcovské; a taky o sebelásce. Je to film se vším všudy.

Roman Paulík

Nenašli jste pod stromčkem? Pak někdo udělal chybu.

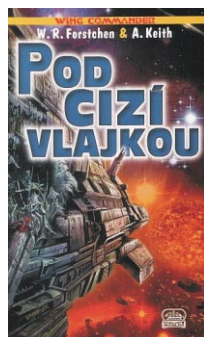
Laser

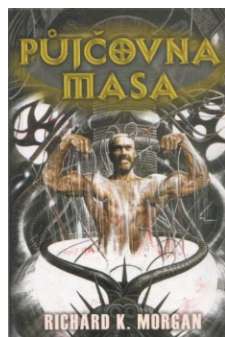
Talpress

Albatros

Poutník/KJV

Triton

ČS FANDOM

Akademie SFFH 2006

Slavnostní vyhlášení proběhne opět na mezinárodním knižním veletrhu Svět knihy. Ten se letos odehrává o něco dříve, takže si rezervujte čas v sobotu 6. května okolo poledne.

Vážené akademiky prosím, aby pilně četli, vybírat je opravdu z čeho, a nakladatele a vydavatele žádám o zaslání seznamů své produkce, na pozdější reklamace nebude brán zřetel :-).

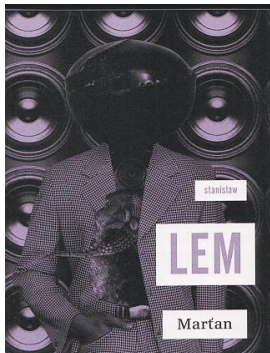
Všichni pak věnujte pozornost nové kategorii Původní teoretický text.
RIP & Zdeněk Rampas

Nová výdejna Tritonu a Interkomu v Brně

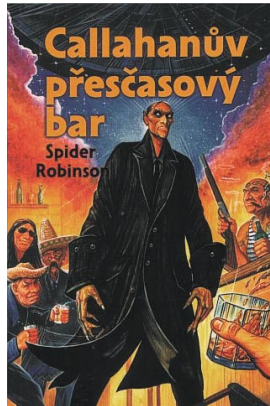
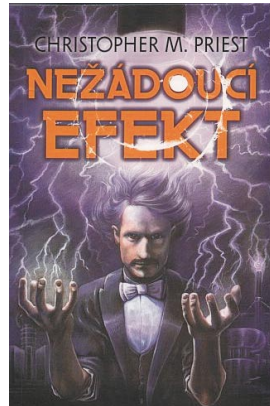
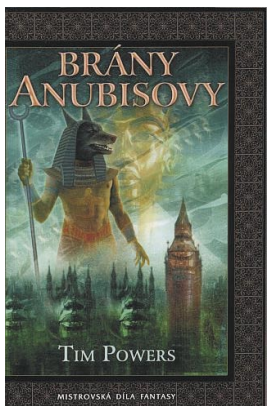
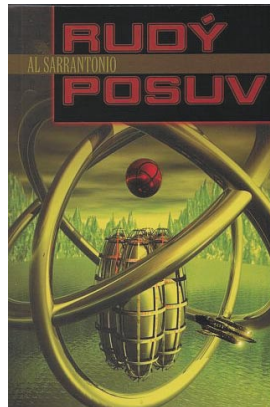
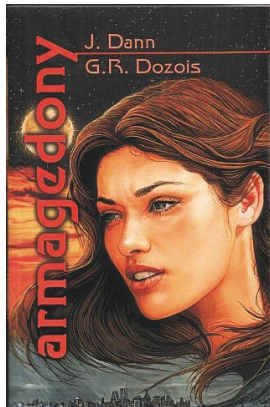
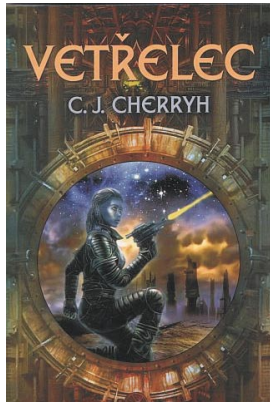
Vedle knihkupectví **Nástupiště 9¾** v Praze můžete získat knihy z edice Trifid za klubovou cenu i v Brně na adrese:

VERTIGO, Rostislavovo nám. 12, 612 00 Brno

V pracovní dny od 8.00 do 17.00, jinak dle domluvy.
tel. 549 522 414, email: info@vertigo.cz

Akropolis

Nejbližší větší cony aneb nač se těšit v roce 6 Trpaslícon

se koná 10.-12. 2. v ZŠ Chodov, ul. Květnového vítězství, začátek v pátek v 19.00. <http://trpaslicon.cervenyrpaslik.cz/>

Kdo dočetl až sem, všiml si, že tento IK je trochu tenčí, než je zvykem, když nebudete posílat příspěvky a platit, budou i další čísla takhle tenká.

Hodně štěstí v tomto roce přeje redakce

Barbara Masin

ODKAZ

Pravdivý příběh bratří Mašinů

Mladá fronta

NON FICTION

ODKAZ

Příběh největšího dobrodružství studené války. Pět proti dvaceti tisícům. Napsat něco takového by se báli i autoři J. F. Kováře. Příběh, který se, aby mu někdo uvěřil, napřed musel stát, vypráví dcera Josefa Mašina Barbara.

Přeložil Leonid Křížek /KJV/, na podzim r. 2005 vydala Mladá fronta - www.mf.cz